çaydaçıra

AYLIK KÜLTÜR-SANAT VE AKTÜEL DERGİ TEMMUZ 2021

YILLIK ABONE FORMU

DINDİK DERGİSİ'NE ABONE OLUN KAPINIZA GELSİN

YILLIK ABONE ÜCRETİ 70 TL

Abone olmak için;
Halk Bankası İsmail Ekrem KATI
İBAN No: TR03 0001 2001 5650 0001 1051 98
ya da
PTT merkezlerinden, İsmail Ekrem KATI adına
Posta Çeki 445533 No'lu hesabına abone
bedelini ücretsiz yatırabilirsiniz.

Not: Adresinizi mutlaka bize bildirin.

Adres: DINDİK Mizah Dergisi Yeni Mahalle Gazi
Cad. Yüce Pasajı Kat:1/105 ELAZIĞ

Email: ekremkati@gmail.com
Tel: 05335654241

İÇİNDEKİLER

İstiklal Madalyası sahibi Elazığlı: Hüseyin Gökçelik

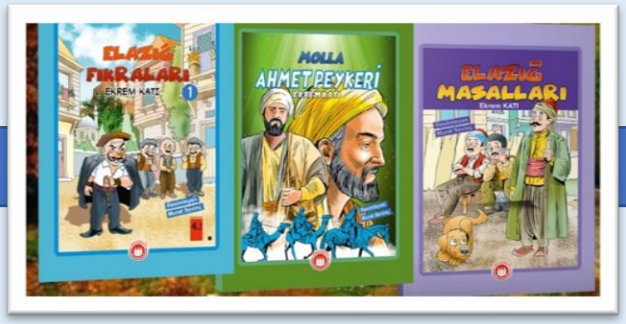
Taşa hayat veren adam: İhsan Yüksel

Notaların romantik şairi: Yusuf Hayaloğlu

"İpeğe iğne ile can, Yazmaya Oya ile ruh veren şehir"

BORDO Yayıncılık 3 kitapla yola koyuldu.

çaydaçıra

AYLIK KÜLTÜR-SANAT VE AKTÜEL DERGİ
SAYI: 7 TEMMUZ-2021

İMTİYAZ SAHİBİ ve
YAYIN YÖNETMENİ:
YÜCEL ÇAKMAK
cakmakyucel@gmail.com

KATKIDA BULUNANLAR:
İ. EKREM KATI (ELAZIĞ)
MURAT SEVİNÇ (İSTANBUL)
LÜTFİ ERGENE (ANKARA)
AHMET BULUT (ELAZIĞ)
SEVİM ANAGÜR KOYUNOĞLU (İSTANBUL)
BİLAL CİVELEK (İSTANBUL)
M. SAİT KARAÇORLU (İZMİT)
VEDAT YETİK (ELAZIĞ)
MUHAMMET KURŞUN (ANKARA)
GÖKÇE KARAGÖZ (ABD)

Yücel ÇAKMAK

MERHABA…

Temmuz ayı sayısıyla yine karşınızdayız.
Dergimize karşı ilginizin her geçen artması inanın bizi çok mutu ediyor. Haziran Sayısında yer verdiğimiz Elazığ'ın ilk ana sınıf öğretmeni olarak duyurduğumuz **Tülay Alagök**'ün bizi araması ve teşekkürlerini iletmesi bizi oldukça duygulandırdı. Alagök, **"Hatırlanmak güzel şey"** diye duygularını dile getirdi.
Öte yandan Merhum Celal Dora'nın torunu olan Neşe Dora Baltacıoğlu'nun eşi Zafer Baltacıoğlu, mail yoluyla bize ulaştı. Londra'dan gönderilen mail bizi çok mutlu etti.
"Çaydaçıra Aylık Kültür-Sanat ve Aktüel Dergisi'nin Haziran-2021 sayısında gerçek kahraman E. Alb. rahmetli Celal Dora'dan ağırlıklı olarak bahseden makaleniz yeni neslin aydınlanması ve bilmesi acısından faydalı olacağına inanıyorum.
Gerçekten yaşamında kendisini tanımış biri olarak mutluluk duyuyorum. Esim ve ben makalenizi okumaktan mutluluk duyduk. Sağ olun."
Zafer Bey ayrıca Celal Dora'nın kızı **Yaşar Kural**'ın yaşadığını ve bizimle irtibata geçireceğini belirtti.
Yazarımız **Sevim Anagür Koyunoğlu**, sağlık sebeplerden ötürü bizden müsaade istedi. En kısa zamanda aramıza yine döneceğinden şüphem yok. O güzel yazılarını yine zevkle okuyacağız. Hocam çok geçmiş olsun. Rabbim şifa versin.
Bu sayıda taşlara hayat veren birini tanıtacağız sizlere. Türkiye'nin sayılı sanatçılarından **İhsan Yüksel,** taşları döverek yıkayarak güzel eserlere imza atıyor.
Tarihin unutulan bir Elazığlı'yı daha günışığına çıkarıyoruz. **Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk İstiklal Madalyası sahipleri** arasında **Elazığlı Hüseyin Gökçelik**'de bulunuyor. Bu sayıda Gökçelik'i tanıtacağız.
Geçen Haziran Sayımızda Elazığlı Müzisyen **Turgay Coşkun**'u tanıtmıştık. **Coşkun Ailesi**, bir TV programında bir araya geldiler. **Turgay Coşkun** hazırladığı ve sunduğu programa **Babası Fikret Coşkun, Ağabeyi Ertuğrul Coşkun ve kız kardeşi Ezgi Yalçın'ı konuk etti**.

AĞIN

Bunca güzel sevdik, fakat hiçbiri,
Ağın dedikleri yar gibi değil.
Çok meyva devşirdik bağdan bahçeden,
Onun bağrındaki NAR gibi değil.

Ey ak-ın, yeşilin, morun aşığı,
Ey gönül tahtının son yakışığı,
Yıldızın, güneşin, ayın ışığı,
Senin yüzündeki NUR gibi değil.

Gönül yeşilinden aldı muradı,
Dil seninkine eş lezzet aradı.
Cem' in camındaki şarabın tadı,
Al yanağındaki TER gibi değil.

Ab-ı havasının özelliği var,
Ömrümüzde onun tazeliği var.
Sorarsan ne gibi özelliği var?
Gönül gözüyle bak, KÖR gibi değil.

Ayranlı çorbayı, sütlü kuymağı,
Yiyenin ağzında kalır parmağı,
İstanbul lokumu, Afyon kaymağı,
Haşili süzekte LOR gibi değil.

Nerde Eğin, Nerde Çemişgezek' ler?
Bu elleri bizim Ağın bezekler,
Burcu burcu vatan kokar tezekler,
Sözümüz gerçektir, SIR gibi değil.

Baht yıldızın yeni doğmak üzere,
Hak saklaya gelmeye kem nazara,
Dünyadaki hiç bir güzel manzara,
Damlarda serili ÇİR gibi değil.

Yıldırım der: Şairin sözüdür işi,
Portakalara teşbih eder mişmişi,
Sevdiğine tutsak olmayan kişi,
Aslında köledir, HÜR gibi değil.

Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu

Onlar Elazığ'ın Kahraman 15 Temmuz Şehitleri…

Onlar, 15 Temmuz gecesi, FETÖ'nün hain darbe girişimi sırasında şehit olan Elazığlı hemşerilerimiz… Kimi polis, kimi mühendis, kimi albay olan o yiğitler, 15 Temmuz gecesi canlarını bu vatanın bağımsızlığı için feda ettiler.

ŞEHİT POLİS EYÜP OĞUZ

Ankara Gölbaşı Özel Harekât Daire Başkanlığı'nda görev yapan polis memuru Eyüp Oğuz, 15 Temmuz darbe girişimi gecesi darbecilerin kullandığı F-16'lardan atılan bomba sonucu şehit oldu. Şehit Oğuz, terörle mücadele kapsamında Güneydoğu'nun pek çok ilçesinde görev almıştı.

Elazığ'da doğup büyüyen Oğuz, eğitimini tamamladıktan sonra komando olarak askerliğini bitirdi. Ardından Diyarbakır Valiliği'nin yakın koruma ekibinde çalıştı. 2006'dan itibaren Ankara Gölbaşı'ndaki Özel Harekât Daire Başkanlığı'nda görev aldı. Terörle mücadele sürecinde Güneydoğu'da çoğu kez ölümden dönen Oğuz; Nusaybin, Sur, Cizre gibi pek çok ilçede görevini sürdürdü.

22 YILDIR TERÖRİSTLERLE MÜCADELE EDİYORDU

Gölbaşı'nın Kahraman şehitlerinden 45 yaşındaki Eyüp Oğuz, 22 yıllık meslek hayatında 3 ülke ve 12 kentte terörle mücadele etmişti. 2 erkek çocuk babası Özel Harekat polisi Eyüp Oğuz, ailesine bağlı olduğu kadar mesleğine de bağlıydı. Gönüllülük esasına göre çalışan Oğuz, mesleğini her şeyden önde tutardı.

Şehidin cenaze namazı Elazığ İzzetpaşa Camisi'nde kılındı. Naaşı Harput Mezarlığı'nda gözyaşları arasında toprağa verilen Şehit Eyüp Oğuz için Elazığ Veysel Karani Camii'nde mevlit okutuldu.

Şehit Eyüp Oğuz'un ismi, Elazığ'da bulunan bir imam hatip lisesine verildi.

ŞEHİT CUMA DAĞ

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın çağrısına kayıtsız kalmayarak darbeye direnmek için meydanlara koşan Cuma Dağ, 15 Temmuz akşamı arkasından giden eşine şehit olmak istediğini söylemişti. Cuma Dağ sırtında al bayrak ile son nefesini vererek şehitlik mertebesine yükseldi. 'Külliyenin başsız şehidi' olarak anılan Cuma Dağ, Erdoğan'ın Yenikapı Mitingi'nde ve birçok toplantıda andığı, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi önünde cuntacıların helikopterden açtığı ateş sonucu başı koparak vefat eden kişiydi.

"TANKIN ÖNÜNDE BAŞI OLMAYAN BİRİNİ GÖRDÜM..."

Bir erkek çocuk babası olan 49 yaşındaki Cuma Dağ, Jeoloji Mühendisi'ydi. Elazığlı olan Dağ, 15 Temmuz akşamı eşiyle birlikte 6 yaşındaki çocuklarını bir yakınlarına bırakarak dışarı çıktı. "Halkımızın, Cumhurbaşkanımızın bize ihtiyacı var" sözleriyle meydanlara koşan Cuma Dağ, eşi Rukiye Dağ'a, "Rukiye ben gidiyorum, inşallah ben de şehit olurum arkadaşlarımla beraber" demişti. Bu sırada eşini gözden kaybeden Rukiye Dağ, sonrasında yapılan hava saldırısı nedeniyle herkesin sağa sola kaçıştığını söyledi. Ve o gece yaşananları şöyle anlattı: "Helikopter geldi. Sicim gibi kurşunlar yağarken, saat 01.00 gibi birden büyük bir gürültüyle bir bomba düştü. Yaralılar arasında eşimi aradım. Cesetleri yara yara ilerledim. En son, tankın hemen önünde başı olmayan birini gördüm. 'Adama ne yapmışlar Allah'ım' dedim. Şoku atlatınca adamı incelemeye başladım. Çoraplar o, pantolon o, ayakkabılar o... Adama yaklaştım. Telefonunda son aramalarda ben vardım, bu eşimdi... Elini

tuttum, 'Canım hakkını helal et' dedim. Hâlâ yağan mermilere aldırmadan yanına oturdum, ellerini tuttum, göğsünü sıvazladım. Polis beni uzaklaştırdı, eşimi alamadım oradan."

ŞEHİT POLİS FARUK DEMİR

1996 yılından bu yana Özel Harekât Daire Başkanlığı'nda görev yapan 24 yıllık polis memuru Faruk Demir, darbe girişiminin yaşandığı gece Özel Harekât Daire Başkanlığı'na bomba atıldığını haber alır almaz başkanlığa koştu ve ikinci bombalı saldırıda şehit edildi.

Çok iyi bir keskin nişancı olduğu öğrenilen ve bugüne dek birçok zorlu görevin üstesinden gelen tecrübeli polis memuru Faruk Demir, eşiyle bomba atılmadan birkaç saniye önce konuşmuştu. 2005'te özel harekât polisliğinden ayrılan 2010'da Sosyal Hizmetler'den emekli olan şehit eşi Semra Demir, "Eşim polis okulumdan devremdi, benden sonra özel harekâta girdi. 21 yıllık evliyiz, onun öncesinde de 6 yıllık tanışmışlığımız vardı" dedi.

YILLARCA TERÖR BÖLGELERİNDE GÖREV YAPMIŞTI

İki çocuk annesi Emekli polis Semra Demir, bombalı saldırı haberini aldıktan sonra eşini bulmak için Gölbaşına gitti. Demir, daireye gittiğinde yaralıların kaldırıldığını ve savaş uçaklarının hala gezmekte olduğunu bu yüzden de karartma uygulandığını öğrendi. İlk listede eşinin ismini bulamayan Semra Demir, 16 Temmuz'da oğluyla birlikte DNA testi yaptırdı. 17 Temmuz Pazar günü saat 11'de eşinin şehit haberini aldı.

8 yıl Diyarbakır'da görev yapan ve 13, 19 yaşlarında 2 çocuğa sahip olan Şehit Faruk Demir, en son 9 ay boyunca Nusaybin'de görev yapmıştı.

Şehidin ismi, Aydın Söke'de bir imam hatip lisesine verildi.

ŞEHİT POLİS HÜSEYİN GÖRAL

Gölbaşı Özel Harekat Daire Başkanlığı'nda polis memuru olarak görev yapan Hüseyin Göral, FETÖ'nün bombalı saldırısıyla şehit düştü. Hain saldırıyla şehit olan Göral'ın eşi 3,5 aylık hamileydi.

15 Temmuz darbe girişiminin yaşandığı gece, görev yaptığı Gölbaşı Özel Harekât Daire Başkanlığı'na çağırılan Şehit Hüseyin Göral, FETÖ'cü askerlerin Gölbaşı'na yaptığı ilk bombalı saldırıda hayatını kaybetti.

Polis memuru Hüseyin Göral'ın naaşı memleketi Elazığ'a getirildi. Mevlana Camii'nde namazı kılınan Göral'ın cenazesi, defnedilmek üzere merkeze bağlı Yürekli Köyü'ne götürüldü.

6 AY SONRA ÇOCUĞU OLACAKTI

26 yaşındaki Hüseyin Göral, 6 yıldır polis olarak çalışıyordu. Tayini Ankara'ya çıktığı halde devamlı Silopi, Cizre ve Nusaybin'e göreve gidiyordu. 15 Temmuz günü bayram izni için

Ankara'ya gelen Hüseyin Göral, ardında 3,5 aylık hamile bir eş bıraktı. Şehit Polis Hüseyin Göral'ın ismi, Elazığ'da bulunan bir imam hatip ortaokuluna verildi.

ŞEHİT POLİS MEHMET ŞEVKET UZUN

Oğlunun ve vatanın geleceği için polislik mesleğini seçen Şevket Uzun, Borsa İstanbul'da FETÖ'cü askerlerin saldırısıyla şehit oldu. 7 yıllık evli olan Uzun'un, 5 yaşında bir oğlu vardı.

Elazığlı Şehit Mehmet Şevket Uzun, Borsa İstanbul'da darbecilere direnirken şehit oldu. Aslında gazetecilik mezunu olan 31 yaşındaki Mehmet Şevket Uzun, hem oğlunun hem de vatanının geleceği için polis olmayı tercih etmişti.

"KORKMA, ALLAH VAR GAM YOK"

Şehit Mehmet Şevket Uzun'la en son gece 12'de konuşan Nuriye Uzun, eşine korktuğunu söylemiş ve ondan, "Korkma Allah var gam yok. Her şey yoluna dönüyor" cevabını almıştı. Nuriye Uzun, bir daha eşine ulaşamadı. Sabah 10'da eşinin yaralı olduğunu düşünerek hastaneye giden Uzun, orada şehit haberini aldı. Eşinden şu ana kadar bir tek kötü söz duymadığını anlatan Nuriye hanım, Mehmet Uzun'un çok vicdanlı, kimseyi incitmeyen, sabırlı, çok iyi bir baba ve eş olduğunu ifade etti.

Mehmet Şevki Uzun'un cenazesi, memleketi Elazığ'da düzenlenen törenin ardından Ağın İlçesi'ne bağlı Bahadırlar Köyü'nde toprağa verildi.

ŞEHİT PİYADE KURMAY ALBAY SAİT ERTÜRK

15 Temmuz gecesi FETÖ tarafından düzenlenen hain kalkışmayı televizyondan haber alan Piyade Kurmay Albay Sait Ertürk, arkadaşı Kartaltepe Kışlası Komutanı Piyade Albay Davut Ala ve bir astsubayla buluşarak, istişarelerde bulundu. Toplantı sonunda, iki arkadaşı ve Ertürk, 66. Zırhlı Tugay Komutanlığının darbeye desteğinin engellenmesi gerektiğine karar verdi.

Ertürk ve Ala, tamamen kendi inisiyatifleriyle, yanlarına aldıkları üç polis ve üç uzman çavuşla tugaya giderek, o kara gecenin en önemli mücadelelerinden birini verdi.

Gece 03.30'da eşi Ceylan Ertürk'le konuşan Sait Albay, kendisini merak etmemesini, valilikten gelen bir araçla olayların olduğu yere gidip hainleri sabaha kadar yakalayıp derderst edip teslim edeceklerini, sabah kadar bu işin biteceğini söyledi.

"TESLİM OLMANIZI EMREDİYORUM"

İki komutanın liderliğinde kurulan dörder kişilik iki tim, tankların, silahların ve askerlerin dışarı çıkmasını engelleyerek, tugay içindeki hareketlenmeyi durdurdu. Darbeci askerleri yakalamak için karargâha arkadan yaklaşan Sait Albay ve beraberindeki bir polis, iki uzman çavuşun karşısına darbeci hainler çıktı. Sait Albay onlara önce kendisini tanıtarak, "Ben 3. Kolordu Harekât Yar Başkanı Albay Sait Ertürk, teslim olmanızı emrediyorum" dedi. Hainler,

"Sen bize teslim ol" karşılığını verdi. Sonrasında çıkan çatışmada önce polis memurları, sonra Albay Sait Ertürk şehit oldu.

15 Temmuz darbe girişiminde şehit olan askerlerin en kıdemlisi olan 47 yaşındaki Piyade Kurmay Albay Sait Ertürk'ün, iş yerindeki masasında ve o gece yanında götürdüğü çantasında şehitlikle ilgili 2 tane şiir bulundu. Şehit Kurmay Albay Sait Ertürk'ün, o gün yanında bulunan not defterinin ilk sayfasında yer alan Yahya Kemal Beyatlı'nın "26 Ağustos 1922" başlıklı şiirinin şu mısralarının yazılı olması dikkati çekti.

"Şu kopan fırtına Türk ordusudur ya Rabbi,
Senin uğrunda ölen ordu budur ya Rabbi,
Ta ki yükselsin ezanlarla müeyyed namın,
Galip et, çünkü bu son ordusudur İslam'ın."
"Said olmasaydı bugün İstanbul yoktu"

Sait Ertürk'ün eşi Ceylan Ertürk, "Sait, gerçek bir vatanseverdi. Askerlik onun için havaydı, suydu, yediği ekmekti, her şeyin önündeydi. Taziye için beni arayan komutanlardan şu ifadeyi kullananlar oldu; 'Sait olmasaydı, bugün İstanbul yoktu.' Tabii ben bunun yanına Davut Albay'ı da ekliyorum" açıklamasında bulundu.

Piyade Kurmay Albay Sait Ertürk'ün cenazesi, Ankara'da Cebeci Şehitliği'nde toprağa verildi. 66. Zırhlı Tugay'da verdiği mücadeleyle İstanbul için kilit rol oynayarak, tugayın darbe girişimine desteğini engelleyen Şehit Kurmay Albay Sait Ertürk'ün ismi, Tekirdağ'ın Ergene İlçesi'nde bulunan Omurtak Kışlası'na verildi.

ŞEHİT TAHSİN GEREKLİ

15 Temmuz gecesi, FETÖ hainlerine direnmek için İBB binası önüne gelen 39 yaşındaki Tahsin Gerekli, Vezneciler'de açılan ateş sonucu şehit edildi. Evli ve 5 çocuk sahibi Gerekli, tekstil işçisiydi.

"DARBE GİRİŞİMİNİ DUYAR DUYMAZ KOŞTU"

Şehidin babası Nuri Gerekli, "15 Temmuz gecesi oğlum bu darbe girişimini duyar duymaz arkadaşlarıyla beraber, ilk olarak Bayrampaşa Çevik Kuvvet önüne, daha sonra Vatan Caddesine, ardından da Saraçhanedeki İBB binasına koşmuş. FETÖ terör örgütüne karşı orada şehit düşmüş. Haberi bize gece saat 02.30'de ulaştı. Oğlum şahadet şerbetini içti. Allah rahmet eylesin. Allah devletimize ve milletimize zeval vermesin" dedi.

Şehit Tahsin Gerekli Şirinevler Ulu Cami'de kılınan cenaze namazının ardından Edirnekapı Şehitliğinde defnedildi. Şehidin ismi İstanbul Avcılar'da bir imam hatip ortaokuluna verildi.

‘İstiklal Madalyası’ sahibi Elazığlı…

Atatürk’ün de bulunduğu listede O’da yer aldı. Atatürk’ün hem silah arkadaşı hem de mesai arkadaşı olan Elazığlı Hüseyin Gökçelik’i tanıyor muydunuz?

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Türkiye Cumhuriyeti’nde ilk kez İstiklal Madalyası alanlar arasında olan Hüseyin Gökçelik, Elazığ’ın da ilk madalya sahibidir.

Hüseyin Gökçelik, 1867 (1283) de Elaziz Merkez İlçesi Milikan (Gözpınar) Köyü’nde doğdu. Nevruzoğullarından Mehmet Efendi’nin oğludur. Özel öğrenim gördü. 26 Temmuz 1886’da İstanbul Polis Müdürlüğü 8 inci Bölük Polis Neferliği ile devlet hizmetine girdi. 17 Mayıs 1888’de çavuşluğa yükseltildi. 25 Ocak 1892’de Mamuretülaziz Vilayeti 3. sınıf komiserliğine atandı. 1 Aralık 1896’da 2. sınıf komiser oldu. 1 Ağustos 1904’te Erzurum İli 2. Komiserliğine nakledildi. 26 Ekim 1905’te Bingazi, 3 Mayıs 1908’de Sivas, 1 Ekim 1909’da tekrar Mamuretülaziz 2. Komiserliğine görevlendirildi. 6 Ocak 1910’da Diyarbekir Başkomiserliğine getirildi. 1 Eylül 1910-27 Şubat 1912 arası açıkta kaldıktan sonra 1 Nisan 1912’de Bitlis Polis Müdürlüğüne atandı. 1 Kasım 1912’de tekrar açığa alındı. 14 Ağustos 1914’de Diyarbekir Polis Müdürü oldu. Bu görevde iken TBMM’nin 1. Dönemi için yapılan seçimde Diyarbekir Milletvekili olarak 14 Mayıs 1920’de görevinden ayrıldı. 20 Mayıs 1920’de Meclise katıldı.

22 Eylül 1920’de Ankara İstiklal Mahkemesi Üyeliğine seçildi. Bu mahkemenin faaliyette bulunduğu 31 Temmuz 1922 tarihine kadar bu görevini sürdürdü.

II nci, III üncü ve IV üncü dönemlerde Elaziz’den tekrar milletvekili seçilerek yasama görevini ölümüne kadar korudu. Bu arada 24 Temmuz 1927’de memuriyetten emekliye ayrıldı. 8 Ağustos 1933’te öldü. Elazığ’ın Hankendi Bucağı Bölüklü Köyünde toprağa verildi.

Evli olup beş çocuk babası idi. Ailesinin bir kısmı (YILDIHAN), diğer bir kısmı (GÖKÇELİK) ve (HANAĞASI) soyadlarını almışlardır.

İSTİKLAL MADALYASI

Kurtuluş Savaşı'nda yararlılık gösterenlere 4 Nisan 1921 tarihinde çıkarılan 66 sayılı kanuna göre TBMM tarafından verilen madalyadır. Kanuna göre sağ göğüs üzerine her gün takılır. İstiklal Madalyası'nın çıkarılmasından sonra Osmanlı dönemine ilişkin tüm madalya ve nişanlar iptal edilmiştir.

İLK İSTİKLAL MADALYASI SAHİPLERİ

T.B.M.M. 1. Dönem üyelerinden bazılarına İstiklal Madalyası verilmesi için Gazi Mustafa Kemal Paşa tarafından yazılan tezkere, TBMM'nin 21 Kasım 1923 Çarşamba günü 65. toplantısında görüşülmüş ve yapılan oylama sonucunda Mustafa Kemal ve 23 arkadaşına kırmızı-yeşil şeritli İstiklal Madalyası verilmesi oybirliğiyle kabul edilmiştir. Buna göre, TBMM Birinci Devre üyelerinden olup Batı Cephesi'nin Kuzey Grubu'nda yararlık gösteren asker milletvekilleriyle, sivil şahıslara 66 sayılı yasanın ikinci ve beşinci maddelerine dayanılarak İstiklal Madalyası verilmiştir.

Kırmızı-yeşil şeritli İstiklal Madalyası verilen kişiler şunlardır:

Müşir Gazi Mustafa Kemal Paşa (Atatürk) (Ankara)
Müşir Fevzi Paşa (Çakmak) (Kozan)
Birinci Ferik Kâzım Karabekir Paşa (Karabekir) (Edirne)
Birinci Ferik Ali Fuat Paşa (Cebesoy) (Ankara)
Ferik İsmet Paşa (İnönü) (Edirne)
Ferik Kâzım Paşa (Özalp) (Karesi)
Ferik Fahrettin Paşa (Altay) (Mersin)
Mirliva Refet Paşa (Bele) (İzmir)
Mirliva Cafer Tayyar Paşa (Eğilmez) (Edirne)
Mirliva Hüseyin Avni Paşa (Zaimler) (Saruhan)
Mirliva Cavit Paşa (Erdel) (Kars)
Miralay Ali Bey (Çetinkaya) (Karahisar-ı Sahib)
Miralay Hüsrev Bey (Gerede) (Trabzon)
Miralay Ömer Lütfi Bey (Argeşo) (Karahisar-ı Sahib)
Miralay 'Çolak' Selâhattin Bey (Köseoğlu) (Mersin)
Yarbay Hacı Şükrü Bey (Aydındağ) (Diyarbekir)
Yüzbaşı Memduh Necdet Bey (Erberk) (Karahisar-ı Şarki)
Mehmet Esat Efendi (İleri) (Aydın)
Mahmud Celâleddin Bey (Bayar) (Saruhan)
Mustafa Necati Bey (Uğural) (Saruhan)
Mehmet Reşat Bey (Kayalı) (Saruhan)
Mehmet Vehbi Bey (Bolak) (Karesi)
Hamdi Bey (Aksoy) (Ertuğrul)
Hüseyin Bey (Gökçelik) (Elâziz)
Rıza Bey (Kotan) (Muş)

“Hatırlanmak güzel bir şey”

Elazığ’ın ilk Anasınıf Öğretmenlerinden biri olan Tülay Alagök, “Çaydaçıra Dergisi çok büyük bir vefa örneği gösterdi.” dedi.

YÜCEL ÇAKMAK

Çaydaçıra Dergisi’nin Haziran ayı sayısında yayınlanan ‘Elazığ’ın ilk Anasınıf öğretmenleri’ haberi Öğretmenlerinden Tülay Alagök’ü duygulandırdı.

Telefonla duygularını dile getiren Tülay Alagök, “Haberi okuyunca gerçekten çok sevindim. O yılları hatırladım. İnanın gözlerim doldu. Hatırlanmak güzel bir şey. Gönül isterdi camiamız da bizi hatırlasa… Maalesef camiamız tarafında unutulduk. Gönül isterdi ki bir anaokuluna ilk anasınıf öğretmenlerinin ismi verileydi. Ama unutulduk.” dedi.

Kısaca kendinizden bahseder misiniz?

21 Eylül 1939 da Elazığ’da doğdum. İlkokulu Atatürk İlkokulu’nda, Ortaokulu Kırşehir’in Mucur kazasında bitirdim. Elâzığ Öğretmen okulunun 5.dönem Mezunuyum. İlk tayinim Eski Elazığ Şeker Fabrikası’na çıktı. 3 yıl bu okulda öğretmenlik yaptım. Milli Eğitim Müdürlüğü’nün seçmesiyle Elazığ’da İlk Anasınıfını açma çalışmalarıyla görevlendirildim. 1967 yılında Ferzan Alagök ile evlendim. Burak ve Bora isminde iki oğlum var.

Anaokulların Kuruluşlarıyla ilgili ne zorluklar yaşadınız?

Anasınıflarının kuruluşlarında yeni bir konuyu velilere tanıtmak, oyuncak yokluğu gibi şimdi basit gelen yokluklar yaşadım.

Ama en önemlisi Atatürk İlkokulu’nda açılan 3 derslikli sınıfa 13 Öğretmenin atanmasıyla yaşadım. Zamanın Vali Muavinin anlayışıyla diğer okullara anasınıfı açılması ve okuldaki öğretmenlerin görevlendirilmesiyle rahatladım. Bu arada Gazi İlkokulu’ndan itibaren benimle kader birliği yapan Aliye (Kurt) Yurten ve Bedriye Aktalay Öğretmenleri hiç unutmayacağım.

Bazı Elazığlı ünlü isimlerin öğretmenliğini yaptınız. Bu kişileri hatırlıyor musunuz ?
Her yıl otuz öğrenci alan sınıfta pek çok ünlü öğrenci olmuştur. Takdir edersiniz ki hepsini hatırlamam mümkün değil. Ancak daha önce yazdıklarınız dışında Raci ve Nazi Şaşmaz kardeşlerden biri Dr. Fikri Küçükel ve Rahmetli Yavuz Turan.
Elazığ'ın her tabakasından memur, yönetici, serbest meslek sahiplerinden velilerim oldu hepsini hatırlamam mümkün değil.

Yıllar sonra dergimizdeki haberi okumanız size ne tür bir heyecan yaşattı.? Şu an ilk günkü heyecanı yaşıyor musunuz?
Bana bir doğum günü yaşattınız. Beni hatırlayıp hatırlattığınız için size çok teşekkür ederim. Ben hala varım. Hala öğretmek ve öğrenmek aşkıyla doluyum. Geçmişine sahip çıkmak geleceği garanti altına almaktır.

Eşiniz Ferzan Alagök eskiden Halk Oyunları ekibinde yer almaktaydı. Bizlere o günlerden bahsedebilir misiniz?

Eşim Ferzan Alagök folklor ile uğraştığı zamanlar ayrı okullardaydık. O yaşantısını çok bilmiyorum.
Evlendikten sonra asıl meşguliyeti Türk Musikisi oldu. Cemiyetin Kurucu üyelerinden Konserlere iştirak eden kişidir. Ud, Cümbüş, Bağlama ve darbuka çalardı. O konuda teferruatlı bilgi sahibi Naci Sönmez'dir.

Elazığ'da yeteri kadar ilgi ve alaka gördünüz mü?
Elazığ'da çalışırken ilgi gördüm. Hele 23 Nisan da bayrama nasıl bir konuyla çıkacağım hep merak edildi. Fakat emekli olduktan sonra unutuldum. Beklediklerimi söylemiyorum. İnsanın isminin anılması için ölmesi mi lazım…

Bordo Yayıncılık 3 kitapla başladı…
Elazığ'ın kültür değerleri

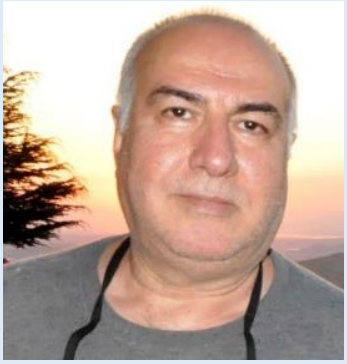
Yayıncılıkta Doğu Anadolu Bölgesi'nin liderlerinden olan Elazığ, yeni bir yayıncılığa daha ev sahipliği yapıyor. Bordo Yayıncılık Elazığ kültürünü temsil eden 3 kitap ile yola koyuldu.

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Elazığ Fıkraları, Elazığ Masalları ve Molla Ahmet Peykeri, İ. Ekrem Katı'nın kalemiyle ve Murat Sevinç'in çizgileriyle yayın dünyasına merhaba dediler.

Elazığ Kültür Dünyasının önemli simalarından İ. Ekrem Katı, Elazığ Fıkraları-1'in 4. Baskısı'nı, Elazığ Masalları ve Molla Ahmet Peykeri'nin hayat hikayesini kaleme alırken Elazığlı Ressam Murat Sevinç ise bu kitaplara çizgileriyle hayat verdi.

Batı yayınları markası olarak çıkan Bordo kitap, Batı Kırtasiye başta olmak üzere Elazığ'ın seçkin kitapevlerinde satışa çıktı. Yayınlar hakkında bilgi veren İ. Ekrem Katı, "Uzun çalışmalar sonucu yayın hayatına kazandırdığımız bu kitapların devamı da gelecek ilk etapta üç kitap basıldı. 7 Kitap daha baskıya hazır. Bunları da yayınladıktan sonra 10'lu set yapıp ilgili okurlarımıza ulaştırmayı planlıyoruz. 10'lu set içerisinde yine Elazığ kültürü yer alacak. Bunlar arasında Çaydaçıra, Süt Kalesi, Şiirlerle Elazığ, Harput Efsaneleri ve Belek Gazi gibi resimli kitaplarımız olacak." dedi.

Yayınevinin hedeflerini dile getiren Murat Sevinç ise, "Bordo yayıncılık olarak başta Elazığ kültürüne ve ülke kültürüne katkı sağlamak amacıyla yola çıktık. İlk etapta Elazığ kültürüne ait 10 adet kitap kazandırdık, 10 adette Elazığ kültürüne ait çizgi roman seti yaptık en kısa zamanda okuyucuyla buluşturacağız inşallah." dedi.

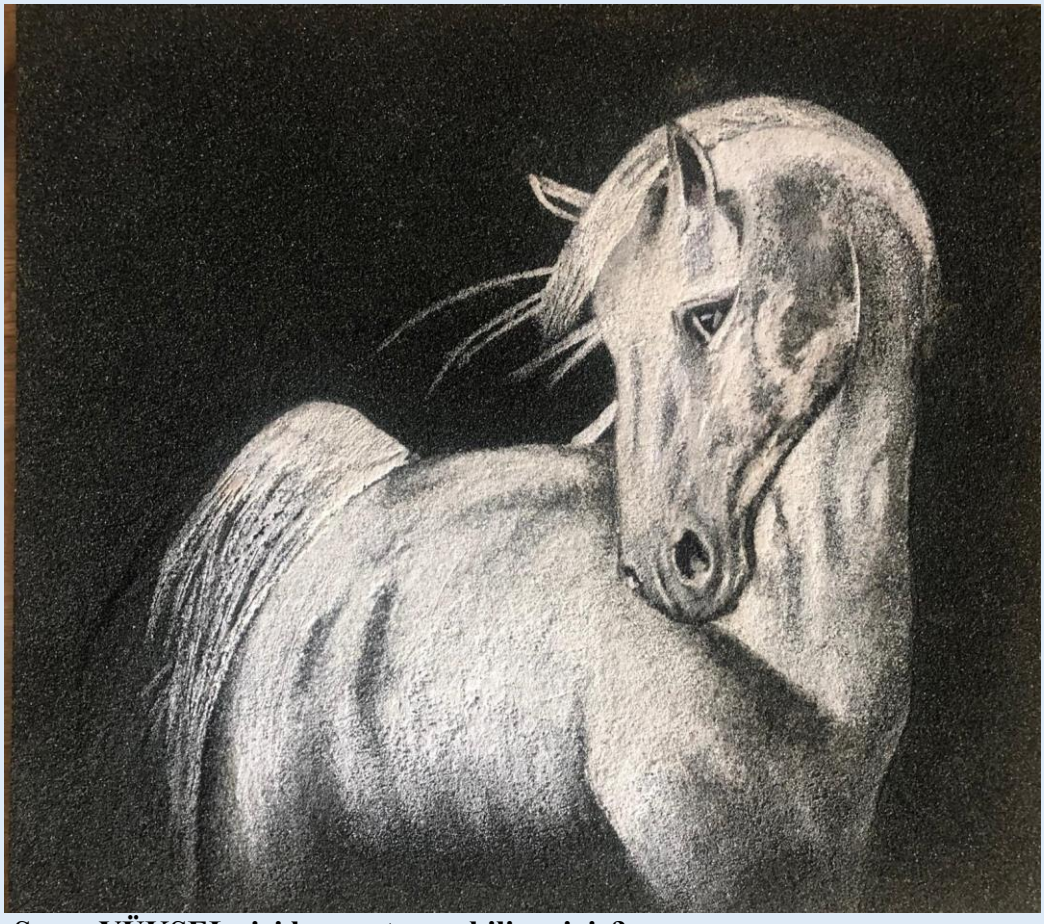

Taşa hayat veren adam…

Dağ ve deniz taşları toplayarak o taşlara hayat veren İhsan Yüksel, Türkiye'de bu sanatı yapan sayılı isimlerden biri…

YÜCEL ÇAKMAK

Elazığ'da "Ah Şu Gençler" Tiyatro oyunuyla başlayan İhsan Yüksel olan dostluğumuz ETİYAD yönetimiyle devam etti. Tiyatro ve TV Şovları derken dostluğumuz Dındik Mizah Gazetesi'ne kadar devam etti. O'nun taşlara olan ilgisinden ötürü zaman zaman Harput'ta taş topladık, zaman zaman göl kenarında… İşte taşlara hayat veren adamı sizlere yakından tanıtacağız.

- **Sayın YÜKSEL sizi kısaca tanıyabilir miyiz?**

Sayın ÇAKMAK, öncelikle değerli vaktinizi ve bu sayfanızı bana ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Ben 1968 Elazığ doğumluyum. Fırat Üniversitesi Kimya Mühendisliği mezunuyum. Kamu kurumunda idareci olarak görev yapmaktayım.

- **Geçmişinizde tiyatro sahnelerinin tozunu yutmuşluğunuz var. Ama sizle tiyatrodan çok " Taş Resim Sanatı" ile ilgili görüşeceğiz. Nedir "Taş Resim Sanatı?"**

İnsan sanatın içerisinde olunca resim, tiyatro, müzik ya da başka bir dal, hiç fark etmiyor. Bir süre sonra kendinizi hepsinin içerisinde buluveriyorsunuz? Taş Resim Sanatı, doğanın en sert renklerini bir araya getirme sanatıdır. Dış ortamda her gün üzerine basıp geçtiğimiz taşlar aslında bizler için bir hammadde, bir ilham kaynağı. Nasıl ki parmak izi insan için ayırt edici bir özellik ise, taşların rengi de onlar için ayırt edici bir özelliktir. Her taşın dokusu ve rengi birbirinden çok farklıdır. Benim yapmaya çalıştığı şey, doğadaki bulunan renkli taşları kum haline getirmek ve onları bir motife dönüştürmek.

- **Bu sanata nasıl başladınız?**

Bu sanatla, 1999 yılında Elazığ'da tesadüfen kendi sergisinde tanıştığım hocam Bünyamin Cumurcu sayesinde tanıştım. Hiç boya kullanmadan bu taş resimleri yapıyor olması oldukça ilgimi çekmişti. Kendisinden özel kurs alarak bu sanatı öğrenmeye çalıştım. Daha sonra kendi çalışmalarımı yapmaya başladım. Yani doğadan aldığınız taşları kum haline getiriyorsunuz ve yeteneğinizle birleştirip istediğiniz bir resmi tabelaya aktarıyorsunuz. Bunu yaparken de hiç boya kullanmıyorsunuz. Ortaya çıkan ürün, bir resimden ziyade tam anlamıyla doğal bir eser haline dönüşüyor.

- **Çalışmalarınızdan bahseder misiniz?**

Doğada bulduğum renkli taşları birbiri ile karıştırmadan ayrı ayrı demir havanda ezerek kum haline getiriyorum. Sonra ayrı ayrı yıkayıp kurutuyorum. Tahta zemin üzerine çizdiğim resmin içini fırça ve tutkal kullanarak kumlarla dolgu yaparak dolduruyorum. Resmi bu şekilde tamamlamış oluyorum. Resimlerimde asla boya kullanmıyorum. Her renk doğadaki taşların kendi renkleri. Resimlerimde daha çok manzara ve tarihi eserler işliyorum. Ama portre de yapıyorum, soyutta çalışıyorum.

- **Taşları nasıl temin ediyorsunuz?**

Taşları temin etmek için özel bir zaman harcamıyorum. Sonuçta ne zaman bağ bahçe gibi bir yere gitsem, ya da ne zaman bir su kenarından geçsem gözüm yerdeki taşlarda oluyor. Tüm renkleri toplamaya çalışıyorum. Onları toplarken define bulmuş gibi seviniyorum. Çünkü her bir taş kendisine özgü bir renk barındırıyor. Bu da benim hammaddem oluyor.

- **Türkiye de bilinen bir sanat mı? Bu sanatla kaç kişi ilgileniyor?**

Bu sanat Türkiye'de hiç bilinmiyor. Konuyla ilgili çok araştırma yaptım. Bünyamin Cumurcu hocamın kendisi ve birkaç öğrencisi dışında kimseye rastlamadım. Ancak benzer tarzda ticari amaçlı seri üretim yapmaya çalışan bazı kişiler var tabi ki. Zemin üzerine yapıştırdıkları kumları boyayarak resim haline dönüştüren kişiler de var tabi ki. Bu çalışmalar tamamen ticari amaçlı üretilmiş resimler oluyor. Ben bu güne kadar hiç sergi açmadım ama bir kaç sergi açacak kadar da resimler yaptım. En sevdiğim eserlerimi gözümü kırpmadan sevgili dostlarıma dağıttım. Yaptığım eserler sergi salonlarında değil dostlarımın evlerindeki duvarlarda asılı kalsın istedim.

Notaların romantik şairi…

YUSUF HAYALOĞLU

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

1953 yılında Elazığ'da doğdu. İlk ve orta okulu Elazığ'da okudu. Parasız yatılı sınavında Türkiye ikincisi oldu ve Haydarpaşa Lisesi'nde yatılı okudu. Lisenin bir kısmını ise Elâzığ'da Elazığ Lisesi'nde okudu. Okul yıllarında bilgisi, kültürü ve efendi kişiliği ile her zaman göz doldurur, girdiği şiir ve kompozisyon yarışmalarında mutlaka dereceye girer ve ödüle hak kazanırdı.

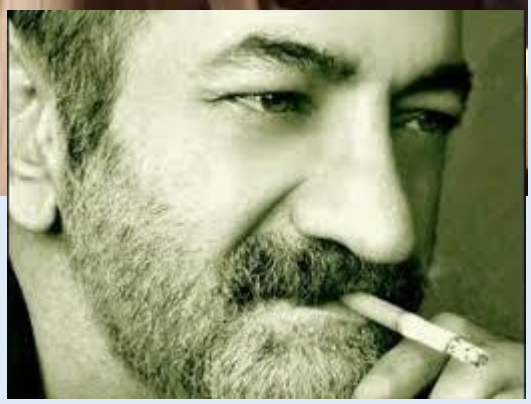
Elazığ Lisesi'nde okurken yerel Uluova Gazetesinde günlük yazı, haber ve röportajları yayınlandı.

Lise eğitiminden sonra İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde resim eğitimine başladı. Bir yandan da Cağaloğlu matbaalarına grafik işleri ve bijuteri atölyelerine takı ve aksesuar modelleri yapıyordu. 1972 yılında üniversite eğitimine ara vererek evlendi.

Askerliğini Bornova, Burdur ve Konya 2. Ordu Karargahı'nda ressam olarak yaptıktan sonra Elazığ'da uzun bir süre Ulusal Hürriyet Gazetesi'nin Elazığ muhabirliğini başarılı bir şekilde sürdürdü.

İstanbul'a geri döndü. Yılmaz Güney ile tanışıp Güney Filmcilik'te çalışmaya başladı. Üç yıl boyunca burada senaryo, öykü, roman, afiş, poster ve kartpostal hazırlanmasında görev aldı. Güney dergisiyle yolculuğu sürerken gelen 12 Eylül sürecinde o da geçti Nizamiye kapılarından. Çıktığında Cağaloğlu'nda açtığı atölyesinde matbaa ve yayınevlerine resim-grafik işleri yapmaya devam etti.

Kız kardeşi Gülten'in 1979 yılında Ahmet Kaya ile evlenmesi hayatında yeni bir dönüm noktası oldu. Ahmet Kaya'nın onun yıllardır karaladığı ve bir kenara koyduğu şiirlerle tanışmasıyla aralarında 13 yıl sürecek bir üretim ortaklığı başladı. Bu süreçte "Yorgun Demokrat", "Adı Bahtiyar", "Ayrılık Hediyesi", "Hani Benim Gençliğim", "Başım Belada" gibi pek çok esere imza atarak bir döneme damga vurdular. Hayaloğlu ayrıca "Dağlarda Kar Olsaydım", "Nankör Kedi", "Sen Ağlama Yar" gibi şarkılar yapıp Ferhat Tunç'tan, Fatih Kısaparmak, İbrahim Tatlıses ve Müslüm Gürses'e kadar pek çok sanatçı ile çalıştı. 1999 yılında Ahmet Kaya için yazdığı "Giderim" yılın şarkısı oldu.

Ahmet Kaya'nın Türkiye'den ayrıldığı yıl *Ah Ulan Rıza* isimli ilk albümünü çıkardı. 2002'de *Gözleri İntihar Mavi* isimli ilk şiir kitabını yayınladı. Kitabı 48. baskıya ulaşarak bir rekora imza attı. Üst üste gelen ağabeyinin, Ahmet Kaya'nın ve annesinin ölümü ile sıhhatini büyük ölçüde kaybetti. Her şeye rağmen eserlerini yaratmaya devam etti.

İkinci albümü *Bir Acayip Adam*'ın da ilki gibi satış rekorları kırmasıyla bu kez Flash TV, Radyo Barış, Kral TV ve Su TV'de programlar yapmaya başladı. Bir yandan da yurt içinde ve yurt dışında çeşitli konser ve dinletilerle şiirlerini halka ulaştırdı, ödüller aldı. Akciğer kanserine yakalanan Hayaloğlu, 3 Mart 2009'da tedavi gördüğü Bakırköy Acıbadem Hastanesi'nde sabaha karşı çoklu organ yetmezliğinden 56 yaşında hayata gözlerini yumdu. Cenazesi Küçükarmutlu Cemevi'nde ve Yeniköy Merkez Camisi'nde düzenlenen iki törenin ardından Yeniköy Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Mine Hayaloğlu ile evli olan Yusuf Hayaloğlu, Deniz, Hazan ve Can adında üç çocuk babasıydı. Vefatından sonra ailesi tarafından derlenen Dur... Ağlama Gözlerim - Gözleri İntihar Mavi ve en son olarak Yüzüm Gece Yarısı adlı şiir kitabı 2020 yılında yayımlandı.

ELAZIĞ LİSESİ TİYATRO KOLU- NAMIK KEMAL'İN "VATAN yahut SİLİSTRE" OYUNU

OTURANLAR:Zekeriyya Bican, Hüseyin Sarışık(Keydanlı), Edibe Mücek,Mehmet Topal, Mehmet Fülin..
AYAKTAKİLER: Servet Kabaklı (Keydanlı'nın arkasındaki) Celal Arslan, Selami Çekiç, Yusuf Hayaloğlu (Mehmet Topal'ın arkasındaki beyaz sakallı), kılıcın arkasındaki Mustafa Demir... (ELAZIĞ LİSESİ/1974)

FOSSO NECDAT

Elinde bir buzbağ şişe
Dolanıyor köşe köşe
Şimdi karakola düşe
Cop tirina nirinomda
Hop tirina nirinom

Sivri burun top yumurta
Nara basar uluorta
Bekçileri tarta tarta
Tır tirina nirinomda
Tara tirina nirinom

Gene bir gün böyle zır zop
Gece bekçisi demiş hop
Belinin ortasına cop
Cop tirina nirinomda
Hop tirina nirinom

Geçirmiş bir siyah şalvar
Poz kesiyor gaddar gaddar
Tesbihi sarı kehribar
Şık tirina nirinomda
Tık tirina nirinom

Gene bir gün böyle yan yan
Hava basarak bir yandan
Karakolun sokağından
Pat tirina nirinomda
Pataküte de nirinom

Şapkası tam sekiz köşe
Zevkten olmuş dokuz köşe
Güveniyor on kardeşe
Hot tirina nirinomda
Zot tirina nirinom

Mahalleli bezmiş ama
Çıkamıyor kimse cama
Adam değil sanki kazma
Hoşt tirina nirinomda
Foşt tirina nirinom

Gene bir gün böyle çalım
Yürüyorken zalım zalım
Demişler ki gel bakalım
Şak tirina nirinom da
Şaka şukada nirinom

Fosso Necdat demiş aman
Anlamış vaziyet yaman
Kafasından çıkmış duman
Fos tirina nirinomda
Fıs tirina nirinom

(Fosso Necdat'ın Elazığ'da yaşamış lakabı "Fosso" olan ama ismi "Necdat" olmayan biri olduğu rivayet ediliyor. "Fosso" lakaplı Elazığ'da 7 kişinin olduğu bilinmektedir. Şiirdeki tarife göre de 'Yolyemez Nazmi Dayı' olabileceği de söyleniyor. Ahmet Kaya ise bu şiiri besteleyerek albümünde okudu.)

Veteriner Fakültesi kuruluyor

- **Vali Yusuf Yakupoğlu'nun teklifi ve Elazığ senatörü Prof. Dr. Celal Ertuğ'un Ankara'daki kulisleri sonucu Elâzığ'da Veteriner Fakültesi açılması teklifini Ankara Üniversitesi kendi senatosunda 30 Nisan 1967 günü görüşerek kabul eder.**

HÜSEYİN GAZİ ORHAN
Fırat üniversitesi Hastanesi
Basın ve Halkla İlişkiler Müdürü

Elazığ Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi bünyesinde bu gelişmeler olurken diğer yandan da Veteriner Fakültesinin Elazığ'da açılması için çalışmalar başlatılır. Elâzığ Valisi Yusuf Yakupoğlu, yeni bir girişimde bulunarak 3 Şubat 1967 tarihinde Ankara Üniversitesi Rektörlüğüne gönderdiği bir yazı ile Ankara Üniversitesine bağlı olarak Elazığ'da bir veteriner fakültesi kurulmasını talep eder. O tarihteki üniversiteler kanununa göre yeni bir üniversite açılabilmesi için en az iki fakültesinin bulunması gerekmektedir. 1967 yılı kasım ayında Elazığ Yüksek Teknik Okulunda öğretime başlanacağından ileride kurulacak Fırat Üniversitesi'nin ilk fakültesi bir isim değişikliğiyle hazır demektir. Elazığ Veteriner Fakültesiyle de hem Elazığ yöresinde hayvancılığın geliştirilmesi sağlanacak hem de ileride kurulacak Fırat üniversitesinin ikinci fakültesi açılmış olacaktır. Vali Yusuf Yakupoğlu'nun teklifi ve Elazığ senatörü Prof. Dr. Celal Ertuğ'un Ankara'daki kulisleri sonucu Elâzığ'da Veteriner Fakültesi açılması teklifini Ankara Üniversitesi kendi senatosunda 30 Nisan 1967 günü görüşerek kabul eder. Bu amaçla konunu mahallinde detaylı bir şekilde incelenmesi için eski Rektörlerden Prof. Dr. Zihni Erencin, Prof. Dr. Burhanettin Öktem ve Prof. Dr. Mihri Mimioğlu, Elazığ milletvekili Prof. Dr. Celal Ertuğ'la birlikte bir heyet şeklinde Elâzığ'a gelirler. Bu heyet incelemelerinden sonra bir gerekçeli rapor hazırlar. Gerekçede; 1-Keban Barajının varlığı, 2-İklim ve Sosyal Şartların iyi olması,3-Sultan Suyu Barajı,4-İnekhane, 5-1800 hayvan kesen et kombinesinin varlığı,6-Hazar Gölü ve Keban Baraj Gölünde Balıkçılık,7-Üniversite için İstimlâk edilmiş arazi, 8-Virolojinin varlığı ve Yüksek Teknik Okulunun düzenli bir görünümü olması gibi konulara yer verilmiştir. Bu rapor üzerine Profesörler Kurulu 20 Temmuz 1967 de tekrar toplanır ve Ankara Üniversitesi'ne bağlı veteriner fakültesi

açılmasına karar verilir. Bu gelişme üzerine tekrar toplanan Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi Profesörler Kurulunda Elazığ Veteriner Fakültesi dekanlığına oy birliğiyle Prof. Dr. Mustafa Temizer seçilir. 3548 sayılı bu karar dönemin Milli Eğitim Bakanı İlhami Ertem tarafından da onaylanmasıyla yürürlüğe girer. Karar Devlet Planlama Dairesine gönderilerek 1968 yılı bütçesi içerisine alınması istenir. Fakat Planlama Dairesi kurulacak olan Veteriner Fakültesini bütçeye almaz ve burada takılı kalır. Bu konuda da dönemin milletvekillerinin yetersiz kaldığı söylenerek, Ankara'ya heyetler gönderilmesi yönünde mahalli gazeteler haber yaparlar. Hatta 1969 bütçesi görüşülürken Elazığ milletvekili Salim Hazardağlı "Milli Eğitim Bakanlığının aldığı kararın neden uygulanmadığını, Bölgede hayvancılığın yüksek seviyede olduğunu, veterinerlere ihtiyaç duyulduğunu, Veteriner Fakültesine Dekan bile atandığını" komisyon başkanına hatırlatarak, konuyla ilgili bütçenin verilmesi gerektiğini ifade ederek fakültenin açılmasını talep eder. Elazığlılar tabi ki bu gelişmeler üzerine boş durmazlar. Ocak 1969 yılında Elazığ Halk Eğitim Merkezinde bir araya gelip "Elazığ Fırat Üniversitesi Kurma ve Yaşatma Derneği" adı altında bir dernek kurma kararı alırlar.

Elazığ Veteriner Fakültesi Dekanlığına seçilen Temizer, fakültenin kurulması ve kadro kanunun çıkarılması için gerekli çalışmalara başlar. Ankara'dan kızı Sema'yı ve kendisi ile aynı kaderi paylaşan kadim dostu Doç. Dr. Bahir Özgencil'i de alarak Elâzığ'a gelirler. Kendilerine Elazığ milletvekilleri, Elazığ Fırat Üniversitesini Kurma ve Geliştirme Derneği, Valilik, Belediye Başkanlığı ve Elazığ halkı büyük destek sağlamaktadır. Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi yönetim kurulunun 1970 yılı başında aldığı bir kararla, akademi kampüsü içerisinde ki Temel Bilimler binasının bir bölümü Veteriner Fakültesine tahsis edilir. Burada 3 oda bir derslik mevcuttur. Öğretim kadrosu ise,1 Profesör, 1 doçent ve 11 eğitim elemanından ibarettir. Genel sekretaryada Tümer Akpolat ve onun Personel şefi Alparslan Kağan, maliye işlerine bakan Mithat Yalçın, muhasebe işlerine bakan Aydın Ak, kütüphanede de Çiğdem Bulut ve ilk memurlardan İbrahim Kavuran vardır. Böylece geçici olarak bina ihtiyacı karşılanan Elazığ Veteriner Fakültesi, 65 öğrencisi ile 22 Nisan 1970 tarihinde kadro kanununun da çıkarılması üzerine Başbakan Süleyman Demirel, Milli Eğitim Bakanı Orhan Oğuz ve Tarım Bakanı İlhami Ertemin de katıldığı, Elazığ'dan çok kalabalık bir topluluğun da hazır bulunduğu bir törenle 7 Kasım 1970 günü öğretime resmen başlamış olur. Daha sonraları ise yapımı biten Mimarlık Fakültesi binası (Şimdiki Jeoloji Mühendisliği) Prof. Dr.

Başbakan Süleyman Demirel'in, Elazığ Valisi Zekeriyya Çelikbilekli, Belediye Başkanı Şükrü Kacar ve Veteriner Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Mustafa Temizer ile birlikte Veteriner Fakültesi'ni Ziyareti (1970)

Mustafa Temizer'in isteği üzerine Milli Eğitim Bakanı Sabahattin Özbek tarafından Akademiye gönderdiği yazılı emir ile Veteriner Fakültesine tahsis edilir. Fiziki mekân sorunu geçici bir şekilde çözülen Veteriner Fakültesi de tıpkı Yüksek Teknik Okul gibi eksiklerle eğitim-öğretim sürecine girmiştir artık. Ankara Üniversitesine bağlı olan Veteriner Fakültesinin derslerinin birçoğu Ankara'dan gelen öğretim üyeleri ile yapılır. Bir haftalık veya bir aylık periyotlar ile derse gelen hocalar, yine Elazığ kültürüne yakışır bir şekilde yedirilir, içirilir ve gezdirilir. Elazığ'da Şehit İlhanlar Caddesinde kiralanan bir apartmanın, bir dairesinde Temizer hoca, birinde Bahir Özgencil ve diğerinde ise derse gelip-giden öğretim üyelerinin kaldığı misafirhane vardır. Böylelikle Mustafa Temizer hoca, onlara daha yakın oluyor, ailece hizmet ediyordu. Bu anlayış içerisinde hocalar her yıl Elâzığ'a yeniden gelmek için ders isterler fakülteden. Yine bu öğretim üyelerine Akademide olduğu gibi, derslere uçakla gelip gittikleri için **"Uçan Hocalar"** diye isim takılır. Yeni bir asistan veya öğretim elamanı alınması gerektiği zaman Temizer' e, jüri nasıl oluşacak hocam diye sorulduğunda, **"Kim olacak oğlum Sen-Ben-Bahir"** diyerek tatlı bir cevap verir. Bu lakırdı bir atasözü gibi bugüne kadar da gelir.

Uygulama eğitimi yapılacak fazladan bir fiziki alan yoktur fakültede, ancak şimdiki Akgün Oteli'nin bulunduğu yerdeki Boğalık denen barakalar yer alır ve bazı eğitimler burada gerçekleşir. Hayvan poliklinikleri buraya yapılır. Elazığ'da o tarihlerde hayvancılık çok ilerlemiş olduğundan hayvan hastalıkları da bu kliniklerde tedavi edilir. Fakültede bir kısım dersler laboratuvar olmadığı için Veteriner Kontrol ve Araştırma Enstitüsünde ve arkasındaki "Farelik" denilen laboratuvarlarında yapılırdı. Ankara'dan gelen öğretim elemanları buradaki öğrencilerin çok daha iyi olduklarını söyler, öğrencileri daha mutlu ve hevesli kılarlardı. Temel dersleri ise akademinin hocaları verirdi. Dekan Temizer, çok eski ve hurda bir jeepi tamir ettirmiş, Mavi tenteli jeeple, gelen misafir hocaları Cip Köyündeki yaptığı uygulama tesislerine götürüp, buradaki Yıldız Tepesi'nden heyecanla, şevkle yapacağı işleri anlatır, ikramlarda bulunurdu. Yine aynı aracın şoförü Müslüm Beyle, Harput'a çıkartır yine

ikramlarda bulunur, hocalara buraları sevdirmeye çalışır, devamlı derslere gelmeleri için telkinlerde bulunurdu. Bu jeep aynı zamanda servis aracı olarak kullanılırdı.
Ülkeyi saran sağ-sol çatışmaları, üniversitelerde de yaşanmaya başlanmış, Veteriner Fakültesine ve Akademiye de sıçramıştı. Fakültede kavga-gürültü olduğu zaman Temizer hoca babacan tavrı ile onları toplar, akıllı olmaları yönünde öğütler verir, hocayı da hiç kimse bu konuda kırmazdı. Siyasi olaylarda fakülte öğrencileri, akademi öğrencilerine fazla destek vermez ve yürüyüşlere bile katılmazlardı. Fakültede eğitim-öğretim devam ederken bir taraftan da Temizer, her hafta akşamları halk eğitim merkezinde çeşitli konularda halka açık olarak konferanslar verir veya Ankara'dan gelen öğretim elamanlarına bu konferansları verdirirdi. Baharda okul gezileri düzenler, Ankara ve değişik illerdeki haralara, öğrencileri aileleri ile teknik geziye götürüp bilgi ve becerilerinin arttırmaya çalışırdı. Öğrencileri ile tek tek ilgilenen Temizer, özelikle başka illerden gelen öğrenciler ile daha çok alakadar olur, onların her türlü sıkıntılarını gidermeye çalışırdı.
Temizer hoca, bu arada Elazığ'ın eski cirit alanı ve at koşularının yapıldığı yerin ilerde Veteriner Fakültesinin de içerisinde konuşlanacağı Fırat Üniversitesinde olması arzusundaydı.1970 yılı, bir taraftan Elazığ Veteriner Fakültesinin öğretime başlayabilmesini, diğer taraftan Elazığ da kurulmasını amaçlanan üniversitenin gerçekleştirilmesini sağlayacak teşebbüslerin yapıldığı yoğun çalışmalarla geçti. O dönemde gerekli incelemeleri yerinde yapmak üzere Devlet Planlama Teşkilatından yerli ve yabancı üniversitelerden veya hükümet kanadından Elazığ'a pek çok kişi veya heyetler gelmektedir. Prof. Dr. Mustafa Temizer de onlarla beraber Ankara Elazığ arasında mekik dokur, gelen misafirler üniversite kurma derneği tarafından karşılanarak Elâzığ'da görülmeye değer yerler ve üniversite için ayrılan alanlar gezdirilir, gerekli bilgi ve belgeler verilir, Elazığ halkı adına dernek tarafından ağırlanırlardı. Temizer hoca sigara içmez, Ankara'ya gittiği zaman ceplerini paket sigaralar ile doldurur, sorulduğu zamanda "oğlum bunları bakanlıkta iş takip ettiğim memurlara hediye ediyorum, işleri hızlandırmak için.." derdi.
Mustafa Temizer ve Prof. Dr. Nazım Özkazanç'ın katıldıkları "üniversitenin nereye kurulacağı" inceleme gezisinde Ankara ya dönüşlerinde akademide ve dernekte aktif olan Kerim Sunguroğlu'na gönderdikleri mektuplarda misafir heyet mensuplarının, bu gezilerden Elazığ ve Elazığlılar hakkında edindikleri görüş ve düşüncelerini, aktarmış ve memnuniyetlerini bildirmiştir.
Devam edecek…

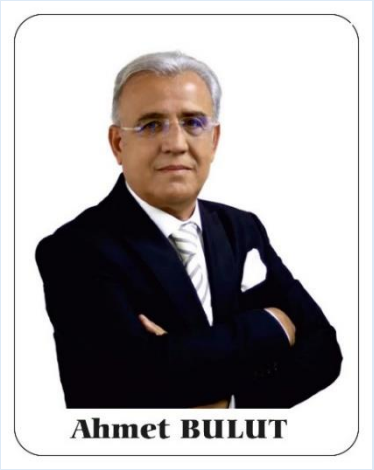

"İpeğe iğne ile can,
Yazmaya Oya ile ruh veren şehir"

"OYACILIK"

İnsanoğlunun güzelliğe olan tutkusu, tarih kadar eskiye dayanır, yaşadıkları ortamlarda hep güzeli aramış ve her güzelliğe ilgi duymuşlardır. Bu güzellikler, maddi, manevi, duygusallık ve görsellikte de olmuş, iz bırakmıştır.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde güzel ve öne çıkmış şehirler vardır, bu şehirlere ya tabiat cömert davranmış, ya köklü tarihi, ya zengin halk kültürü vardır ya da insan emeğiyle güzelleşmiş ve bu nedenle de ilgi odağı olmuşlardır. Zaten kültür ve sanat güzelliklerine yaslı hiçbir şehrin normal olmadığını biliriz, onlar hep bir adım önde olmuş, takdir görmüş beğeni kazanmışlardır.

Ahmet BULUT

Dünya tarih ve kültür mirası sayılan bu şehirler, sahip oldukları güzellikleri günümüze kadar taşımış bir kimlik bir şahsiyet kazanmış ve her zaman köşe taşı olmuşlardır.

Türkler Orta Asya'dan beri dünya tarihinde olduğu kadar, yaşam tarzları, halk kültürleri ve inançlarının da özelliklerini kültürüne yansıtmış, bunları üç kıtaya taşımıştır. Bu güzellikler bu güne kadar taşınmış ve bizlere miras olarak gelmiştir. Türk halk kültürünün sadece ülkemiz sınırları içerisinde değil, Türk soyundan gelen bütün topluluklarda aynı zengin kültürden bir kültür evreni ve okyanusu yaratmışlardır.

Atalarımızın yarattığı, okyanus kadar büyük kültürün önemli öğelerinden biriside, geleneksel el sanatlarıdır. Bu Zengin, renkli geleneksel el sanatları içerisinde yer alan ve halk el sanatları örneklerinin beklide en küçük ama en anlamlısı olan **"OYA"**, sanatı olduğunu söyleyebiliriz ve bu yazımızda oyacılığı biraz da olsa tanıyalım istedim.

Oya sözcüğü 11.YYda Türklerde **"EV BEGENDİ"** Memluklularda **"OYU"** Kırgız Türklerinde **"OYUMA"** olarak söylenmiş olup, başka dillerde karşılığının olmaması bu sanatın Türklere ait bir sanat olduğunu göstermektedir. Özellikle 16.YY da oyacılık, zenginliği, çeşitliliği ile zirve yapmıştır.

Türk kadınının, duygu, düşünce ve hayal dünyasının bütün kıvrımlarını, yaratıcılığını, zekasını, el ve göz zevkinin yüce noktalara ulaşmasını sadece oyalarda bulmaktayız.

Yüzlerce yıllık bu geleneği ısrar ve inatla günümüzde de sürdüren genç kızlarımızın, elemeği - göz nuru dökerek ortaya çıkardığı oyalar, estetik bir yaratma sonunda oluşturulan birer sanat eseri olduğu kadar aynı zamanda, yaşadıkları yörenin doğasını, iklimini, ürünlerini, bitkilerinin özelliklerini, o yörede kullanılan araç ve gereci ve hatta aile içinde veya dışındaki sosyal hayatı kanıtlayan eserlerdir.

Oyacılık tamamen Anadolu kadınlarının giysilerinin ve aksesuarlarının şıklığı ve zevklerinin çok yüksek oluşunun en zengin ürünlerinin, tasarımlarını da kendilerinin ürettiğinin bir kanıtıdır. **Oyacılık kadınlarımızın zevkini ve sanat anlayışlarını oyalar üzerinde yansıtmasıdır.**

Oyalar daha çok yapım ve işleme tekniği, kullanılan araç- gereç ve malzemelerle, oya türlerinin belirlenmesinde ayrımcı bir rol oynarlar. Bunlar İğne, tığ, firkete, mekik, boncuk oyalarıdır. Anadolu kadınları motiflere de çevresindeki çiçekler, hayvanlar, ev içi araçlar, organlarımız, gökyüzü isimlerini vermişlerdir. Hayallerini düşüncelerini, beklentilerini

ekleyerek ürettikleri bu oyaları, Yaşmaklarında, Çevrelerinde, Yazmalarında ve tülbentlerinde kullanmışlardır

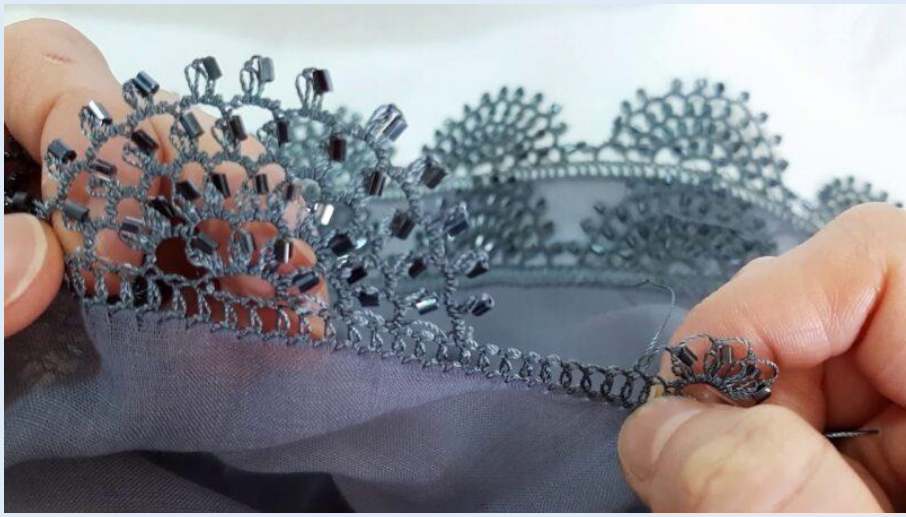
İğne oyaları Anadolu kadıları için bir süs eşyası olmasının ötesinde bir dildir, bir iletişim aracıdır, kendini ifade etme tarzıdır. Bu gün hala ülkemizin birçok yöresinde insanlar sustuğu zaman renkler, motifler, çevreler ve oyalar konuşur. Yaratıcılıklarını ortaya koymak için İğne ile ipeğe can, yazmaya oya ile ruh vermişlerdir. Sabırla kozalardan çıkardıkları ve boyayarak renklendirdikleri ipeği imik ilmik işlemiş ve ipekle özdeşleşmişlerdir.

Yazımızın girişinde bazı şehirlerin, köklü tarihi ve zengin kültürü ile öne çıktıklarını söylemiştik, Doğu Anadolu'nun yukarı Fırat bölgesinde yer alan Elazığ (Harput) ilinin de bu şehirlerden birisi olduğu, geleneksel halk sanatlarının en üst seviyede yapıldığı bilinmektedir. Özellikle oyacılık bu şehirde hayat bulmuş renklenmiş ve gelişmiştir. Bunun nedeni tarihi Harput kentinde ipekçilik çok önemli bir geçim kaynağı olmuş, işlenmiş, boyanmış ve kullanılmış olmasıdır. Tarihi kaynaklara göre Osmanlı Mızıkayı Hümayunu'nun ipek kumaşlarının Harput'tan gittiği de bilinmektedir.

Harput'ta yaşayan Mamo Paşa yıllarca ipekleri renklendirmek için Arabistan'dan kök boya getirmiş, daha sonra da kendisine Kökçüler soyadını almıştır. Elazığ'ın maharetli kadınları bu ipeklerden oyalar yapmış ve bunları yaratıcılıklarını da kullanarak bütün motifleri isimlendirmişlerdir. Bu motiflere verilen isimler aslında tek tek araştırma yapılacak konulardır, Kadınlar başlarına örttükleri yazmalarla ev halkına ve çevresine oyanın ismi veya yazmanın rengiyle mesajlar verirler, bu geleneği bilenler de kolayca anlayabilirler.

1-İki gelin bir kaynana,
2-Berber aynası,
3-Tabak oya,
4-Biber çiçeği,
5-Yenidünya,
6-İğde çiçeği,
7-Çilek oya,
8-Tevrüzügül,
9-Hercai menekşe,
10-Itır yaprağı,
11-Hüsnü Yusuf,
12,Aslanağzı,
13-Geyik oya,
14-Nevruz oya,

15-Bülbül dala konmuş,
16-Bülbülyuvası,
17-Nişan sepeti,
18-Zengin salatası,
19-Sepet oya,
20-Gelin tacı,
21-Bir günlük oya,
22-Sıra oya,
23-Kır çiçeği,
24-Narçiçeği,
25-Kabak çiçeği,
26-Papatya oya,
27-Karanfil oya,
28-Nergis oya,
29-Elma oya,
30-Sarmaşık oya,
31-Mum çiçeği,
32-Sıçandişi,
33-Şoför tekeri,
34-Kılıç oya,
35-Hanım oya,
36-Yandım Alamadım,
37-Çift badem,
38-Alıç Yaprağı,
39-Tut oya,
40-Böğürtlen oya,
41-Padişah oya,
42-Kınalı parmak,
43-Karpuz çiğidi,
44-Hanımeli,
45-Elti Eltiye küsmüş,
46-Çalı dikeni,
47-Çarkıfelek,
48-Biber oya,
49-Leylak oya,
50-Gül oya,
51-Yıldız oya,
52-Hışva oya,
53-Kaynana yan vermiş,
54-Sabır taşı,
56-Tren yolu,
57-Subay sırması,
58-Yılan oya,
59-Ben yaptım oldu,
60-Suyolu oya,
61-Arpa oya,

Yazmalardaki oyaların verdiği mesajlardan bazıları şöyle;
Çarkı felek, Dul kadınlar takarmış, Şanssızlığı ifade eder.

Arpa oya, Kocasının ilgisizliğinden şikayetçi,
Biber oya, Kayın valideyle aramız biber gibi acı.
Çalı dikeni, Gelinler Yüz açımında kayınvalideye örtermiş, bana batma diye.
Tevrüzüğül, Genç kızlar örtermiş, bekareti ve temizliği ifade edermiş.
Leylak oya, Sevdiğinden uzak olduğunu ifade edermiş.
Kınalı parmak, Artık düğün istiyorum.
Gül oya, Nişanda kayın validenin başına örtülürmüş, Güler yüzlü olsun diye.

Yazmaların renklerine göre verdiği mesajlardan bazıları;

Sarı Renk, Mutsuz ve bezginim,
Yeşil renk, Evimden, eşimden, kayınvalideden memnunum.
Mavi renk, Hamileyim veya beklentisi var, Konuşacaklarım var.
Pembe renk, Her şey iyi gidiyor.
Beyaz renk, Temizlik yaptım yorgunum,
Kahverengi, Annemi babamı özledim.
Mor renk, Eşiyle kavga edeceğinin işareti.
Kırmızı renk, Nişanlı olduğunu ifade edermiş.

Kozadan başlayıp ipeğe dönüşen, ipekle yazmalara göz nuruyla işlenen oyalar büyük bir emek ve sabır gerektirir. Elazığ şehrinde yaşayan bu maharetli, sabırlı, munis kadınlar ısrarla sabırla bu geleneksel el sanatı oyaları ve yazmaları ısrarla ve inatla yüzyıllardır sürdürmektedirler, onların ellerine ve gönüllerine sağlık.

Elazığ'da evlenme çağına gelmiş tüm kızların sandıklarında çok sayıda yer alan çeyizlerin başında yazmalar gelmektedir, çok özel ve kıymetlidirler hatta oyalı yazmaların çokluğu gelinin o kadar marifetli ve maharetli oluşunu ifade eder.

Bu maharetli kadınların yaptığı oyalar Elazığ şehrine haklı bir özellik kazandırmıştır, **"İpeğe iğne ile can, Yazmaya oya ile ruh veren şehir "**'diye.

Elazığlı şair Cenani Dökmeci bir şiirinde şöyle demiştir.

İğne ibrişim gülüşüp,
Tülbende örmüş hülyayı,
Periler cehiz bölüşüp,
Baş tacı etmiş oyayı.

ÇAYDA ÇIRA
resimler: murat sevinç
yazan :yücel çakmak
KELEĞİN BİR TARAFINDA KIRMIZI YAZMALI KIZ DİĞER KENARINDA İSE MAVİ YAZMALI KIZ DURUYORDU.
KIZLAR KARŞI KIYIDA BEKLEMEKTE OLAN YUSUF'U GÖRMÜŞLERDİ. YUSUF'DA KELEKTEKİ KIZLARI GÖRMÜŞTÜ.
KELEK HIZLI BİR ŞEKİLDE KARŞI KIYIYA VARMAK ÜZEREYDİ.
KARŞILIKLI BAKIŞMALAR KELEKTE SANKİ ZAMANI DURDURMUŞTU.
KIZLAR "KİM BU?" DİYE BAKARKEN, YUSUF İSE ETKİLENDİĞİ BAKIŞLAR KARŞISINDA SESSİZ BİR HEYECAN YAŞIYORDU.
5
DEVAM EDECEK

Bile bile yıktık!

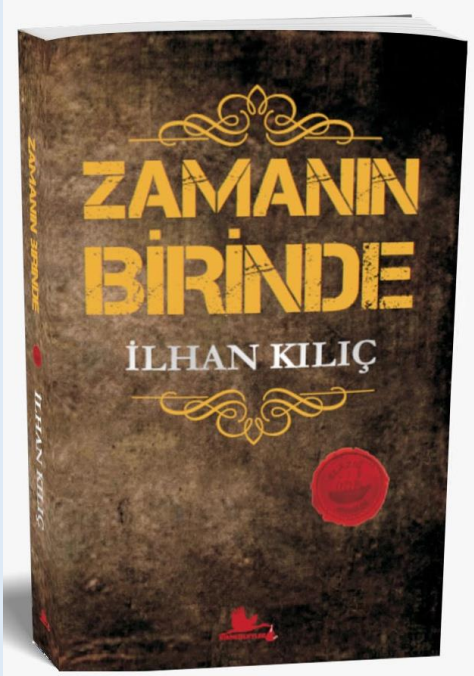

1937 yılında Mustafa Kemal Atatürk'ün Elazığ'a gelişi sırasında "büyük bir eksiklik" olarak not edilmiş ve Elazığ, ilk belediye hizmet binasına, 1946 yılında kavuşmuştu.
1946 yılında yapımı tamamlanarak, ilk defa dönemin Belediye Başkanı Ahmet Karakaya tarafından kullanılmaya başlanan Elazığ Belediyesi hizmet binası, 60 yılı aşkın bir süredir Elazığ'a ve Elazığ Belediyesi'ne hizmet ediyordu. Bina 2006 yılında yıkıldı.
Eskiden Sümer sonradan Saray Sineması olan Belediye Kültür Merkezi'yle, Nikah Salonu ve DÖSİM Kitap Satış Mağazası'nın da bulunduğu tarihi binanın geçmişten günümüze fotoğraflarını yayınlıyoruz.

Elazığ Efsanelerini Kitaplaştırdı

ÇAYDAÇIRA/ELAZIĞ

Gazeteci-Yazar İlhan Kılıç, Elazığ'da asırlar boyu dilden dile dolaşan efsaneleri 'Zamanın Birinde' adlı kitapta bir araya getirdi.

Anadolu'nun bir efsane ülkesi olduğunu belirten Gazeteci-Yazar İlhan Kılıç, "Nereye giderseniz gidin sizlere orayla ilgili efsaneler anlatılır. Efsaneler yüzlerce yıldır yaşayan dönemin var olan ya da olmayan ama olağanüstü yönleriyle dilden dile gelen hikâyeleridir. Murat nehrinin en derin yerine neden "Ali Gelmez" denildiğini anlatan hikâyeyle başlayan Zamanın Birinde isimli kitabımda, Arap Baba'nın başının kesilişinden Cin Düğünü'ne, Çayda Çıra'dan Deli Mustafa ve Beyzade Hoca'ya, Papazın Kızı'ndan Gelin Kayası'na, Harput(Süt) Kalesi'nden Hızır Aleyhisselam ve Fakir Adam'a, Peri Kızı'ndan Gül Bahçesinde Dört Yüz Yıl'a, Genç Osman'dan Şakir ile Zakir'e kadar tarihe kazınmış on üç hikâye yer alıyor." dedi.

Kırmızı Leylek Yayınları'ndan çıkan Zamanın Birinde kitabının Genel Yayın Yönetmenliğini Vildan Çelik, editörlüğünü ise Veysel Altunbay yaptı.

Bilinçli birey sorumluluğuyla kaleme alınan ve üzerinde yaşadığımız kadim toprakların binlerce yıllık hikâyesini gençlere tanıtmak amacıyla hazırlanan bu kitap, efsanelerin hikâyeye dönüştürülmesi anlamında Elazığ bölgesi için bir ilki oluşturuyor.

İLHAN KILIÇ HAKKINDA

1976 yılında Elazığ'da dünyaya geldi. İlkokulu Atatürk İlkokulu'nda, ortaokulu 100. Yıl Ortaokulu'nda, lise öğrenimini ise Elazığ Lisesi'nde tamamladı. 2001-2009 yılları arasında Fırat Üniversitesi Kan Merkezi'nde çalıştı. 2007 yılında Elazığ Vizyon Gazetesi Spor Müdürlüğü görevini üstlendi. Dört yıl Elazığ Çaydaçıra Film Festivali Basın Danışmanlığı, iki yıl Elazığ Nejat Uygur Tiyatro Festivali Basın Danışmanlığı görevlerini yürüttü. Ayrıca Elazığ'da futbol hakemliği ve Elazığ Erzurumlular Dernek Başkanlığı görevlerinde bulundu. 2011 yılından beri kendisine ait Haberin Saati ve Avrupa Saati internet gazetelerinin yöneticiliğini yapıyor. Ayrıca Avrupa Elazığlılar Derneği Basın Danışmanlığı görevini yürütüyor.

CEMAATA GÖRE İMAM

Serahatun camiinin daşları bile mübarekdir oğul. Neçe alimler, fazıllar görmüşdür. Temeli harcı mübarekdir. Sare Hatun yapdırmış amma öle galmamış, tamir edilmiş, böyümüş. Ahan o ögünde ki daş avlu, şennig zemanlarında dolar daşardı. Cemaat dağılır her vakıtta ikinci, üçüncü bi cemaat daha toplanurdu.

Gıble duvarında üzeri yazılı bi daş var ki o böyüklügünnen oraya gonmasının heç mümkünü yoh. Rivayete göre Hızır aleyhisselam goymuş o daşı. Serahatun'da cemaat olmak bile meseleyken bi de oranın hocası neçe olur varın hesabedin. Rehmetli Deli Hoca vardı, Serahatunun hocası, böyüg çoh böyüg alimdi.

Mehmet Sait KARAÇORLU

Niye mi "deli" demişler. Oğlum bu memleketin delisi de boldur velisi de. Kimse kim delidir kim velidir bilemez.

Deli Hoca o gader böyük bi alimdi ki, kölgesi ağır, hökümlü adam oldugundan kimse yanına yahlaşıp da bi soru sormaya bile ceseret edemezdi. Bi gün camiden çıhmış, evi de Malbutlu'nun bahçesinden ilerde oraya dorğu gidi, arhası sıra bi adam onnan bereber, mübarek annamış ki herifin bi haceti var, bi sual soracah, bi türlü ceseret edip yanına gidip soracağını hacetini söliyemi. Deli Hoca dar zuvahta dönmüş, gocca gavuğu başında, ellerini galdırmış, başlamış şıkıdım şıkıdım oynamağa. Herif şaşurduğundan düşüp bayılacah, - "oğlum demiş, nedir arham sıra yürip durusin, gel, ne diyeceksen de, zahar biz de senin gibi bi adamıh"

Annadız mı yegenim ? Adı galmış "deli". Ne delisi babam, bildigiz deli del zahar. Deli denmesinin sebebi sizin gibi bi adam degil demekdir. Deli Hoca mübaregin çoh meselesi vardır daha amma diyecegim o degil. Diyecegim o ki bi terafda Deli Hoca gibi böyük zatlat var öbir terafda da Muşup gibi adamlar.

Şindi ikindi nemazından cemaat dağılmış. Yetişemeyen on onbeş gişi toplanmışlar nemaz gılalar, bi de imam ariler ki cemaat olalar. Muşub'un da ordan geçecegi dutmuş. Heman çevirmişler yoldan ;

- "Muşub gel bize nemaz gıldır" demişler. Muşub ;

- "Babam delirdiz mi ? Ben nası nemaz gıldıram" dedikçe onnar :

- "Niye senin baban da deden de melmeketin en böyük hocalarından biri, sen onnarın ahfadı olasın, ögümüze düşüp nemaz gıldıramıyasın olacah iş mi?" demişler.

Muşub :

- "Peki olur, siz bilirsiz" demiş.

Caminin çeşmesinden abdest almış, camiye girmişler, son cemeat mahalline geçmişler, Muşub imam, bunnar cemaat namaza başlamışlar. Muşub ikindi nemazının ilk iki rekatını hassa gıldırmış. Üçüncü rekata başlamış, rüku, secde.

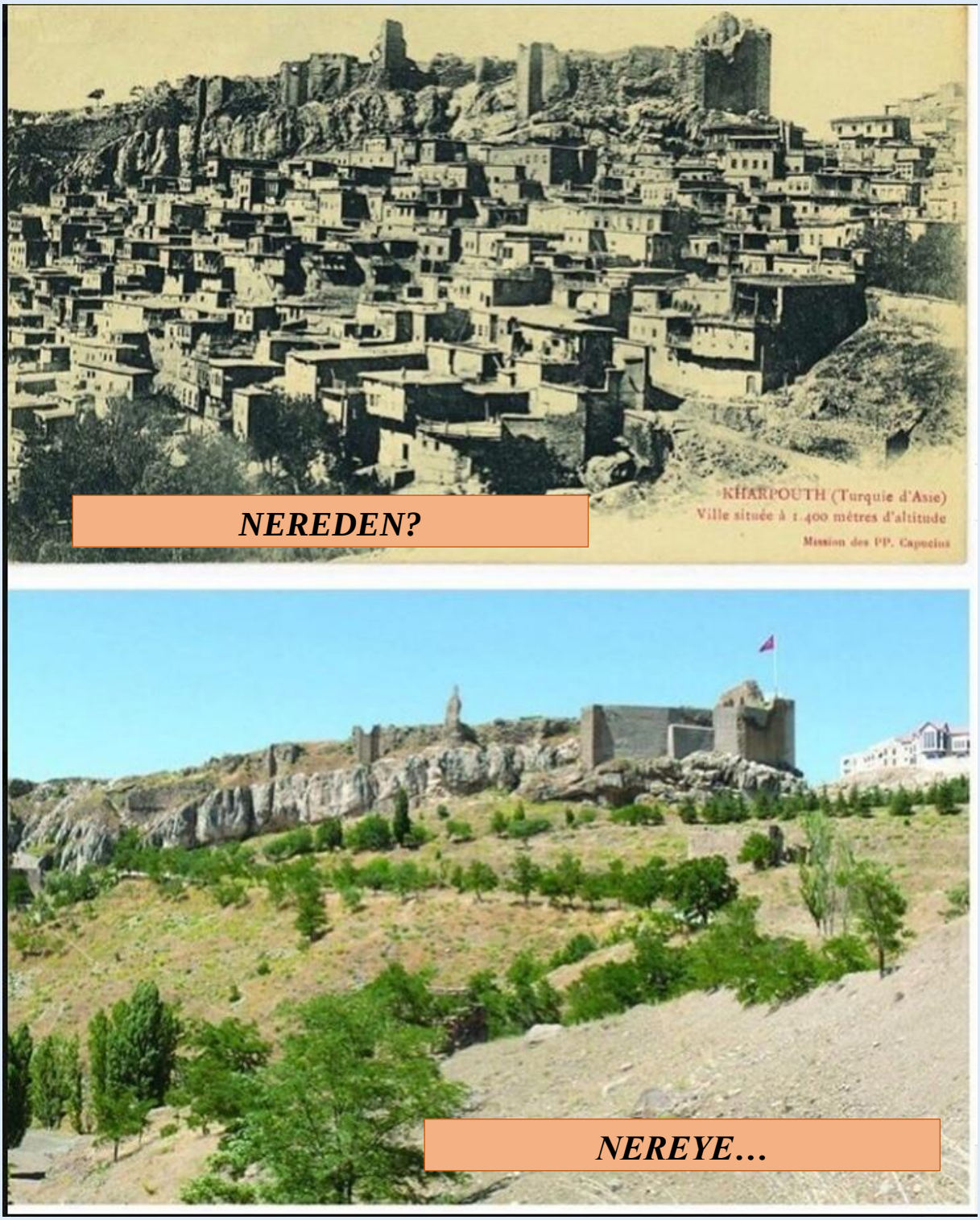
Birinci secdedeyken yavaşca gahmış, cağların üzerinden atlamış, sine sine camiden dışarı sıvışmış. Millet bekli ki birinci secdeden gaha ikinci secdeye yatalar. Bi bekle yoh, iki bekle yoh. Namazı bozsalar bi türlü. İmamı bekleseler gahacağı yoh, "subhanerabbiyelala" üç olmuş, otuzüç olmuş, kırhüç olmuş,

Muşubdan ses seda yoh.

Ahırı bi tenesi yavaşça gafayı galdırıp bi bahmış ki imam yerinde yoh.

- "Una gahın" demiş, "vay anassını avradı bilmemnettügümün Muşubu, gomuş gaçmış"

Gaçar ya, gaçar yaaa. Muşuba gel bize namaz gıldır diyen eşşege Muşubun yaptıgı az bile. Cemaata göre imam.
Yegenim size bişe diyem mi ? Ahan bu gün olmuş bişe degişmemiş ha. O adamlar gibi bi çoh adam Muşub gibi imamların peşinden yürüyüp gitmekte berdevamlar. Rezilliğin bini bi para. E, he diyim daha...
- “Vurun anam, vurun bacım, ırz düşmanı, namussuza” demekteydi.

Zindan turizme açılacak

Vedat YETİK

Elazığ'da tarihi Harput Kalesinde keşfedilen zindanların restorasyonu tamamlandı. Asırlarca su sarnıcı, depo ve son olarak zindan olarak kullanıldığı belirlenen yapılar bu yıl turizme açılacak.

Milattan önce 8. yüzyılda Urartular tarafından inşa edilen, Abbasiler, Urartular, Hurriler, Asurlular, Selçuklular, Bizans ve Osmanlı medeniyetlerine ev sahipliği yapan Harput Kalesinde (Süt Kalesi) kazı, restorasyon, bakım ve onarım çalışmaları devam ederken, bir yandan da restorasyonu tamamlanan mekanlar turizme açılıyor.

2005 yılında Kültür Bakanlığı Kültür Varlıkları ve Müzeler Genel Müdürlüğü Başkanlığında yapılan kazı çalışmalarında, mahalle mektebi, çeşitli ticarethane ve atölyeler, tüneller, 120 basamaktan oluşan ve 36 metre aşağı inen bir zindan bulundu.

1123 yılında Kudüs Kralı 2. Baudouın'nin de hapsedildiği bilinen zindan yapılan çalışmalar sonucunda restore edildi.

"BU YIL TURİZME AÇILACAK"

Fırat Üniversitesi Eğitim Fakültesi Öğretim Üyesi Güzel Sanatlar Bölüm Başkanı ve Harput Kalesi Kazı Başkanı Prof. Dr. İsmail Aytaç, restorasyonu tamamlanan zindanın bu yıl turizme açılacağını söyledi.

Aytaç, "Harput kalesi içerindeki çok sayıdaki zindandan birisi içerisinde bulunmaktayız. Burası Urartu döneminde su sarnıcı olarak açılmış, doğal kütleler içerisine, 120 basamakla inilen 3 tane havuzu olan bir mekan. Artuklu döneminde Haçlı kontu Baudouın'nin de hapsedildiği zindan olarak da meşhurdur. Kışın ve baharda yağışlarla doldurulan bu sarnıç daha sonra su bitince gıda deposu olarak kullanılmıştır. zaman zaman zindan olarak kullanıldığı da bilinmektedir. 2021 yılının eylül ayında içinde bulunduğumuz bu sarnıcın aydınlatma, kamera sistemi, merdiven basamaklarının onarımıyla turizme açmayı planlamaktayız. Son yıllarda kültür turizmi ekonomik getiri olarak en önemli alanlardan birisi oldu. Kültür ve Turizm Bakanlığımız da bu konuya önem veriyor. Kazılara destek veriyor. Elazığ Valiliğimizin, özel idarenin ve Üniversitenin desteği ile yaptığımız bu çalışmalar turizm aşamasına gelindi. Bulunduğumuz zindanın dışında diğer zindanların da restorasyonunu yapıp 2021 yılında onları da turizme açmayı planlıyoruz. İki tane açık hava sunağı da bu yıl restorasyon programı içerisinde yer alacaktır. Böylece Harput hak ettiği UNESCO Yedek listesinden asil listeye giderken turizm getirisini de elde ederek yürüyecektir. Katkı sağlayan herkese çok teşekkür ediyorum." şeklinde konuştu.

ELAZIĞ'IN BÜLBÜLLERİ

Elazığ'da sayısız ses sanatçısı yetişti ve hala yetişiyor. Bunun sebebi Harput musikisinin zengin ahengi ve tarihsel kökleridir.

Hangi mahalleye giderseniz gidin bir ses sanatçısı vardır. Şimdi var mı bilmiyorum eskiden Elazığ Lisesi'nin bitişiğindeki Sanat okulunun bir radyosu vardı. Öğrenciler tarafından yayın yapılırdı. Okulda sesi güzel olanlar radyoda kendini ifade etme şansı yakalardı. Okulda sesi çok güzel olan bir arkadaşımız vardı. Adını vermeyeyim şimdi mahalli sanatçı. Sesi hakikaten çok güzel. O zamanlar bu arkadaşımız pek tanınmıyordu. Bir gün Gazi Caddesi'nin en kalabalık bir anında bununla iddiaya girdik. O kalabalıkta caddeni ortasında eli kulağa atıp uzun hava söylersen bir takım elbise alacağız dedik. Takım elbiseyi duyunca kabul etti. O zamanın en lüks pastanesi olan Keban Pastanesi'nin önüne geldi. Akşam vakti. Gelen geçenden adım atacak yer yok. Elini kulağına attı, **"Gamzadeler"**i söylemeye başladı. Abartmasız bütün cadde durdu. Ses gür, araba zaten tek tük, trafik yok.

Bilal CİVELEK

Kısa bir geçiş yaptı, yola devam ettik ama tabi burası Elazığ… Adamı deli sandılar. Bazıları yanımızda geçerken acıyarak bakıyordu; **"Yazık genç yaşta delirmiş!"** deyip gittiler.

O genç şimdi Elazığ'ın iftiharı bir sanatçı. Repertuarında Elazığ-Harput'a ait bütün parçalar var.

Hatırlayanlar bilir**, İzzetpaşa Camii** imamlarından Allah Rahmet eylesin, **Bülbül Ali** vardı. Sela ve ezana başladığı zaman herkes **Bülbül Ali**'nin okuduğunu bilirdi. Bazen öyle bir aşkla okurdu ki, insanlar durup ezanı dinlerdi. Sela verirken de öyleydi, kendine has makamı ile okurdu. Şimdi onun izinde oğlu **Mustafa** gidiyor ama Elazığ'da ses sanatçısı kendini gösterecek arenası olmadığı için kimse tanımıyor.

Elazığ bir kültür pınarıdır. Oradan nice bülbüller yetişti ve yetişiyor ama ne yazık ki bu gençler kendini gösterecek bir imkâna sahip değil.

Ama olsun, her şeye rağmen kendine has kültürü devam ettirmemiz de güzel…

KASAPLAR ÇARŞISI YENİLENDİ

ÇAYDAÇIRA / ELAZIĞ

Elazığ'da Kapalı Çarşı 1928 yılında Vali Cemal Bardakçı zamanında kurularak hizmete girmiştir. Bu Çarşıya hizmeti geçen İlk Belediye Başkanı Halil Özden olmuştur. Daha sonra 1937 yılında Çarşıyı onaran Belediye Başkanı da Hürrem Müftügil'dir.

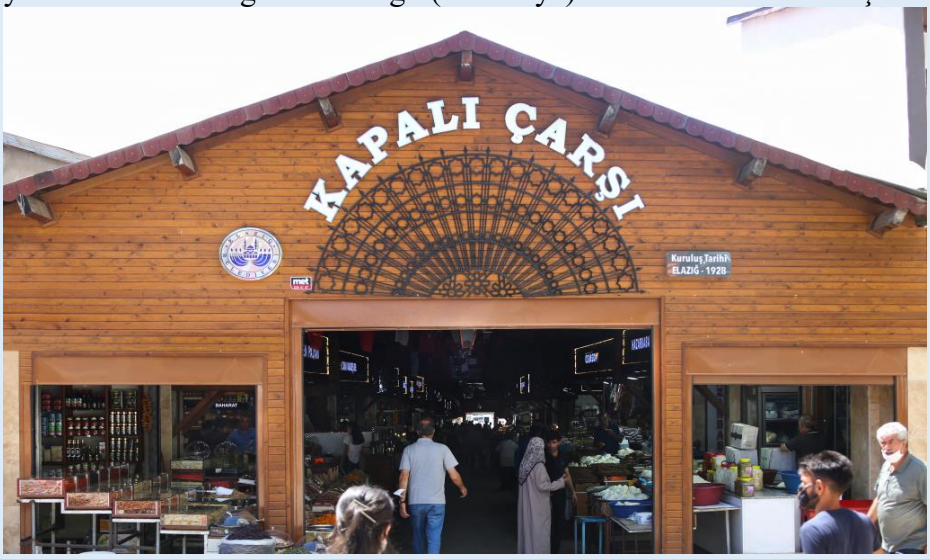
Hürrem Müftügil yeniden tanıtılmayı hak eden bir siyasetçi ve büyükelçi!

Kapalı Çarşı bugünkü Postane binasının bitişiğinde, tarihi valilik binasının güney cephesindedir. Güney ve Kuzey yönlerinden iki batı ve doğu yönlerinden dört olmak üzere altı ana girişe sahiptir. Çarşının üzeri ağaç esaslı ahşap bir çatı ile kapatılmıştır. Son dönemlerde kötü bir görünüm sergileyen çarşının çatısı yakın zamanda değiştirilerek ahşap olarak yenilenmiştir.

Önceleri hali vakti yerinde olanlarla yüksek rütbeli memur sınıfının gıda maddeleri için tercih ettiği yer Kapalı Çarşı mağazaları idi. Aslında o dönemdeki kasap dükkanlarının hemen hemen tamamı bu kapalı çarşı içinde idi. Hatta bu sebeple buraya daha çok kasaplar çarşısı denilirdi.

1965 yıllarına kadar bu çarşının en meşhur simalarından sepetçileri anmasak anlatım eksik kalır. Bu sepetçi esnafı müşterilerinin evlerini tanıdıkları için alınan malzemeleri alan kişi olmadan da evlerine götürüyorlarmış. Bu çarşının yapımını belediyenin çok değerli bir hizmeti olmakla beraber o günün koşullarına göre çok büyük tutulmuştu, O yıllarda Elazığ'ın refah seviyesi iyiydi. Refahın kaynağı da ticaretti. Zira Elazığ geniş bir hinterlandın ticaret merkeziydi.

Elazığ o günler Türkiye'nin en geniş vilayetlerinden biriydi. Henüz Tunceli teşekkül etmemiş, Bingöl kopmamış, Malatya, Elazığ'a akrabalık bağları ile bağlı Arapkir'i almamış, Keza yine yakın akrabalık bağları olan Egin(Kemaliye) Erzincan'a verilmemişti.

1928 yılından beri hizmet vermekte olan Kapalı Çarşı'nın rahat giriş ve çıkış vardır. Hemen hemen her çeşit yöresel ürünlerin bulabileceğiniz bu tarihi Cumhuriyet dönemin mekanı içinde aynı zamanda Balıkçılar Çarşısı ve Kasaplar yan tarafında da Bakırcılar Çarşısı bulunmaktadır.

Çarşı'da Elazığ yöresine ait baharat çeşitleri, badem şekeri, pekmez, kumda özel olarak yapılan Ağın leblebisi, tulum peyniri, kaysısı, kuru üzümü, orcik (Cevizli sucuk) gibi birçok ürün bulabilirsiniz, yeri gelmişken İstanbul Mısır Çarşısı gibi.

Elazığ Kapalı Çarşı Esnafı işini iyi bilen, tercübeli ve yardım sever insanlardan oluşuyor. Bir örnek mi adres sorduğunuzda adresi tarif etmez, önünüze düşüp sizleri adrese kadar götürür. Çarşı sadece yerel halkın değil Elazığ'a gelen turistlerin de uğrak noktalarından birisidir. Günün her vaktinde kalabalık ve hareketli olan bu tarihi Pazar yeri 1928 yılından beri hizmet vermektedir. Kadayıf tatlısı ve künefe yapımı için kullanılan tel kadayıfı özel pişirme saclarında taze olarak üretip satan kadayıfçı dükkanları da yine Kapalı Çarşı içinde bulunmaktadır.

Sağlı ve Sollu olmak üzere bakırcı ve Kalaycı dükkanlarının bulunduğu sokak Bakırcılar Çarşısı olarak anılmaktadır. Tabi Cam ve Porselen tabakların yaygınlaşmasından sonra kalaycıların sayısında da azalma görülmektedir.

Kapalı Çarşı, restorasyon çalışmalarıyla yepyeni bir kimlik kazandı. Restorasyon çalışmaları kapsamında tarihi çarşı bünyesindeki 116 dükkanın dış cephesinde tek tip ahşap kaplama gerçekleştirilerek kaldırımlar yenilendi, çatı tadilatı ve aydınlatma çalışmaları gerçekleştirildi. Kapalı Çarşı, tarih, turizm ve ticareti aynı anda bünyesinde barındırıyor. "Ticaret Doğduğu Sokaklara Dönüyor" başlıklı proje kapsamında restorasyonu yapılan Kapalı Çarşı, alt ve üst yapısının tamamlanmasıyla çok farklı bir görünüme kavuştu. 100 yıllık bir geçmişi bulunan ve kurulduğu günden bu yana Elazığ'ın mutfak kültürünü ve damak tadını bünyesinde barındıran, bu özelliği ile de turistlerin ilgi odağı olan Kapalı Çarşı, yenilenen yüzüyle şehrin önemli cazibe merkezlerinden biri haline geldi.

2019 yılında başlatarak 100 günde tamamlanan çalışma çerçevesinde, tarihi çarşı bünyesindeki 116 dükkânın dış cephesinde tek tip ahşap kaplama gerçekleştirildi. Tabelalar tek tip olarak düzenlendi. Görüntü kirliliğinin giderildiği tarihi çarşı, kaldırım yenileme, çatı tadilatı ve aydınlatma gibi çalışmalarla güçlendirildi, 6 adet kapısıyla 7/24 güvenli konuma getirildi.

Coşkun Ailesi programda buluştular

ÇAYDAÇIRA/İSTANBUL

Kanun Sanatçısı Turgay Coşkun, Ülke TV'de yaptığı programda ailesini ağırladı. Coşkun, 26 Haziran Cumartesi günü yayınlanan programda Baba Fikret Coşkun, Ağabeyi Ertuğrul Coşkun ve kardeşi Ezgi Yalçın'ı konuk etti.

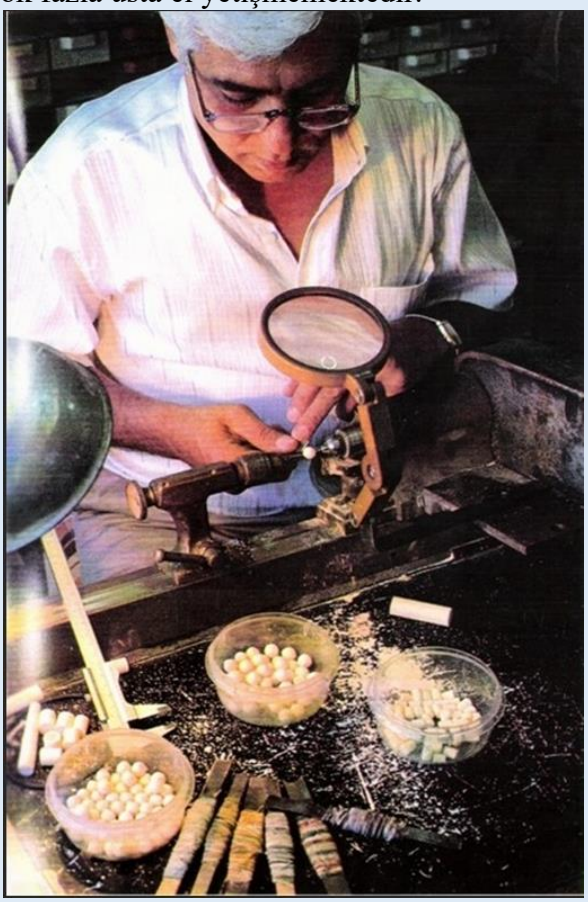
Elazığ'ın tanınmış sanatkarlarından Udi Fikret Coşkun, gurur verici biri gün yaşadı. 3 çocuğuyla birlikte aynı sahneye paylaşan Fikret Coşkun, program sonunda 3 çocuğuyla gurur duyduğunu belirtti.

Ülke TV'de müzik programı yapan Elazığlı Kanun Sanatçısı Turgay Coşkun 26 Haziran Cumartesi güünü akşamı yayınlanan programında babası Fikret Coşkun, Ağabeyi Keman Sanatçısı Ertuğrul Coşkun ve Solist Kardeşi Ezgi Yalçın'ı ağırladı. Coşkun Ailesi birbirinden güzel türkülerle izleyenlere büyük bir keyif yaşattı.

Babadan oğula ustalık

Tespih sanatı çeşitli inanışlarda önemli bir obje olarak her devirde yerini almıştır. İlkel kabilelerde ipe dizilip boyunlarına veya bileklerine takılan diş, taş, boncuk, kemik vs. gibi maddelerden esinlendiği söylense de bu günkü tespih şekline gelmesi Hindularla başlamıştır. Daha sonra doğuya, Ortadoğu'ya ve Avrupa ya yayılıp çeşitli inanışlar da yerini almıştır.
Osmanlı Saraylarında da önemli bir yere sahip olan bu sanat dalı, çok değerli tespih ustalarının yetişmesine olanak sağlamıştır. Bu sanat eserleri o devirlerden yakın zamanımıza kadar bir elle döndürülüp diğer elle Cem Bülbül Sıkma Kehribar şekil verilmeye çalışılan KEMANE adlı ilkel bir aletle yapılmıştır. Tespih sanatı genellikle babadan oğula, ustadan çırağa geçen bir nev-i "el verme" sanatıdır. Uzun bir yolu olan bu sanat dalında maalesef çok fazla usta el yetişmemektedir.
Yakın dönemde bu sanatın yeniden canlanmasına en büyük katkı veren kişi ise hemşerimiz merhum Yusuf ÖZGEN'dir. Yusuf Usta Osmanlı dönemindeki tesbih sanatı inceliklerinin Cumhuriyet dönemine taşınmasına vesile olmuştur. Bunlarla da kalmayıp halen günümüzdeki bir kısım değerli ustanın da ustası olmuştur. Bunlardan biride halen bu sanatı icra eden oğlu İbrahim Özgen'dir.

YUSUF ÖZGEN USTA

1947 yılında Elazığ'da dünyaya geldi. İlk, orta ve lise eğitimini Elazığ'da tamamladı. Üniversite eğitimi için İstanbul'a geldi. Işık Mimarlık'ta İnşaat Mühendisliği'ni son senesinde bırakarak, iş hayatına başlar. 1978 yılında Türkiye'de yaşanan olaylar sonrasında Elazığ'a dönüş yapar.
Küçük yaşlarda tespih ile tanışması şeftali çekirdeklerinden teşbih yapması ve onu bir pastane sahibinin beğenip yaz boyunca baklava ve dondurma karşılığında almasıyla başlar.
Yıllar sonra Elazığ'da bir tespihin tamire gelmesiyle bu yolculuk uzun bir aradan sonra tekrar başlar. Böylece Yusuf Özgen ekolünü oluşturan tespih yolculuğu 2002 yılında hastalığına kadar devam eder.

26 Nisan 2003 yılında vefat eden Yusuf Usta, tespih dünyasında bir ekol oluştururken tespihini hayatın içine nakşeden hikayeleriyle de sadece ustalık değil gönülden gönüle hitap eden bir felsefenin de kuram sahibi olmuştur.

İBRAHİM ÖZGEN

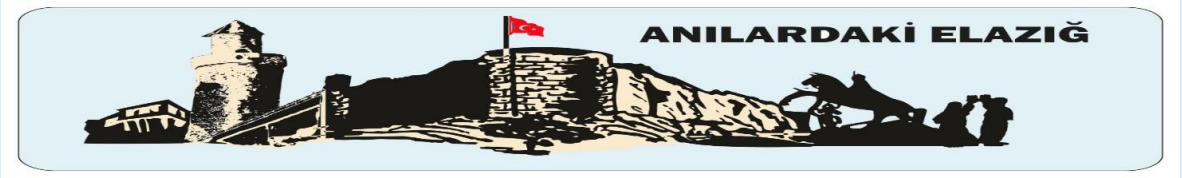
Ömrünü tesbih sanatına vakfetmiş Yusuf Özgen Usta ile gönlünü bu sanata adamış Tülay Hanım'ın ilk çocukları olarak 1975 yılında İstanbul'da doğdu. Çocukluğundan anımsadığı ilk kareleri, kehribarın babasının elinde bir kuyumcu titizliği ile işlenerek her biri adeta dünyanın anlamını içinde taşıyan tespih tanelerine dönüştürmesi olmuştur.

Yusuf Özgen Usta 2003 yılında hakkın rahmetine kavuştuğunda, ardındaki birbirinden değerli onlarca tespih ve nadide parçaları armağan olarak da İbrahim Özgen Usta'ya bıraktı.

İbrahim Özgen askere gidene dek babasının ustalığında çıraklık eğitimini tamamladı. Askerlik dönüşü kısa yetecekti, babasından el alıp İbrahim Özgen Usta olarak yola devam ediyor. İmameyi mille işleyen ender ustalardan olan İbrahim Özgen Usta bağa ile çalışmaktan ve taneleri Yusuf Özgen Ustanın tarzı olan zeytuni model ile çekmekten ayrı bir keyif aldığını ifade ediyor.

Bugün Türk Tespihinin sayılı isimlerinden olan İbrahim Özgen Usta, kendi atölyesinde gönlündeki ırmakları tespih tanelerine çevirmeye devam ediyor.

benim
öykülerim
ELAZIĞ FIKRALARI
MOLLAKENDİ BELEDİYESİ
MOLLA AHMET PEYKERİ
EKREM KATI
Harput Emir'i ve Türk Orduları Başkumandanı
BELEK GAZİ
Murat Sevinç
EKREM KATI
ELAZIĞ ÇOCUK OYUNLARI
MURAT SEVİNÇ
SİİRLER'DE ELAZIĞ
EKREM KATI
Resimleyen Murat Sevinç
HARPUT TARİHİ
SÜT KALESİ
Murat Sevinç
ŞİZGİ ROMAN
ÇAYDA ÇIRA
Murat Sevinç
ELAZIĞ MASALLARI
Sami Demirbağ - Hayri Uğur
Resimleyen Murat Sevinç
ANILARDAKİ ELAZIĞ
EKREM KATI
Resimleyen
HARPUT EFSANELERİ
DERLEYEN: MEFTUNE GÜLERGÜL
RESİMLEYEN MURAT SEVİNÇ
BORDO YAYINLARI
BORDO YAYINCILIK
Yeni Mah. Gazi Cad. No:36 Yüce Pasajı Kat: 1/105
Tel: 0424 2361284
ELAZIĞ

EL-MA (ELAZIĞ MALATYA)

Av. Selahattin Sarıoğlu
27 Şubat 2007 Salı

Bir Yaşar Karaaslan klasiği daha eylemdeydi…
Elazığ-Malatya sevgisine su vermek için Cumartesi Elazığ'daydık.
Valiliğin, Belediyenin, Üniversitenin özendiri, katkı ve katılımı ve MAKSAD'ın götürücülüğünde, bir Valilik minibüsü, bir cip, üç otomobil dolusu Malatya "delisi", 24 Şubat 2007 Cumartesi günü saat 08.30'da Elazığ'a ayak bastık!
Belediye Başkan Yardımcısı Ziya Kesriklioğlu, Valilik Basın Müdürü Halil İbrahim Kılıç,İnönü Ünv. Tarih Blm. Başkanı Doç Dr. Mehmet Karagöz, Yar.Doç. Göknur Göğebakan, Yar. Doç. Ramazan Çiftlikçi, MAKSAD Kurucu Başkanı Mustafa Yuka,bu gezinin Yaşar Karaaslan'dan sonra en çok yorulanı Ali İhsan Öztürk, eşim Türkçe Öğretmeni Nihal Sarıoğlu, ünlü Birfani Metin Özer, Işıl Çırak, Ali Rıza Uğurlu, Halil Yazgan, İlk Haber Malatya temsilcisi Semira Aktaş, Güneş Medya Grup'tan Mustafa Necati Gürdal, Mimarlar Odası İl Temsilcisi Abdurrahman Yavuz,Orhan Toğrulca ve Malatya bilgi bankası Celal Yalvaç vardık Malatya temsil kurulunda.
Bu tarih bir yerlere yazılmıştır!
Çünkü, ilk Elazığ yolculuğuydu Malatya'nın, en azından bildiğimizce.

* * *

Elazığlı dostlarımız yere-yurda koymadılar bizi, Ne yapacaklarını bilemediler.
Ne denli sıcaklardı.
İlkin kahvaltı yaptık.
Karşılama, karşılaşma konuşmaları yapıldı kürsüden.
Örneğin Atatürk Kültür Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Başkanı Prof. Dr. Sadık Kemal Tural konuştu.
Harput'a gittik oradan. Harput ki dörtbin yıllık tarihi gömmüş bağrına..
Artukluoğlu Çubuk Bey almış bin yıl kadar önce Türklere. Balak Gazi'nin kahramanlığı dillere destan.
Bizim Battal Gazimiz gibi.
Urartu yapımı kalesi şimdi kazılıyor.
Özellikle beyin sarayı aranıyor.
Elazığ'ı, yüz yıl kadar önce Harput'tan inenler kurmuş.
Malatya'yı da Aşağışehir'den gelenler(çıkanlar) kurmamış mı!
Koca Harput ilçelikten, bucaklığa, oradan da mahalleliğe düşmüş!
Bir muhtar bakıyor şimdi Harput'a: Feyzi Kahraman.
Ama muhtar.
Sıcakkanlı, doğal, www.bizimharput.com'da.
Harput kalesinde bir de etkin Süryani Kilisesi var;

Diş Hekimi İshak Beyin baktığı, açıp kapattığı.
Dayalı döşeli tarihi Elazığ evinde dinlendik, kürsü önünde kız evinden damada gönderilen "yatsı tepsisi"ndeki çerezlerden yedik, kahve benzeri "çedene" içtik.
Fırat Havzası Gazeteciler Derneği ve Elazığ Musiki Derneğini ziyaret ettik.
İkisinden de etkilendik.
Saat 15.00 gibi Fırat Üniversitesi İletişim Fakültesi Fırat RTV stüdyosunda
Rektör ve Dekan'ın da katıldığı ve televizyondan canlı verilen sanat-kültür-şiir söyleşisi yapıldı, şiirler okundu, dostluk iletileri gönderildi illere, yüreklere.
Berika Küçük'ün iki il üstüne yazdığı şiirin "Bir ayağı sen/Biri de ben" dizeleri ne güzel di.
Fırat Üniversitesi Devlet Konservatuarı Müdürü şair, bestekar Yrd.Doç. Güldeniz Ekmen Agiş'in şiiri de okuyuşu da ne güzeldi.
Hele Hadi Önal'ın bu yazıya başlık olan El-Ma, bir elmanın iki yarısı benzetmesi, hele de Elazığ'ın Yaşar Karaaslan'ı, kültür büyükelçisi Şener Bulut ne güzeldi.
* * *
Malatya'dan Elazığ'a teşekkür ve kayısı çiçekleri aklığında ve çokluğunda selam.

****

ELAZIĞ LİSESİ 6 FEN A SINIFI – YIL 1965

www.elazighaberajansi.com

ELAZIĞ ÇOCUK OYUNLARI

ELİM ELİM EPENEK

Daha ziyade kız çocuklar tarafından oynanan bir oyundur. Bu oyun dört veya daha fazla kişiyle evde oynanabilir. Oyunculardan yaşça en büyüğü oyun başı olur. Oyuncular halka yaparak oturur ve ellerini yere koyarlar. Oyun başı ise sol elini yere koyarak sağ elini işaret parmağıyla yanı başındaki oyuncunun serçe parmağından başlayarak oyun tekerlemesini söyleyip saymaya başlar. Tekerlemeyi heceleyerek bu oyuncunun tüm parmaklarına sırayla dokunur. Tekerlemenin son satırı olan "çek şunu" sözünün en son hecesi hangi parmakta biterse o parmak içeri kıvrılır. Böylece oyun geri kalan parmaklar üzerinde aynı sıra ve aynı şekilde devam eder. En son kimin parmağı üzerinde tekerleme biterse o elin sahibi yenilmiş sayılır. Bu oyunun tekerlemesi şöyledir:

Elim elim epenek
Elden çıktı kepenek
Kepeneğin ne suçu
Süleyman'ın ne saçı
Nenem yoğurt getirdi
Pisik (kedi) burnunu batırdı
Pisik kulağını tutarım
Minareden asarım
Sallım sallım
Salla bunu
Çek şunu

SAKKA

Yerde aşağı yukarı 1,5 metre yarıçaplı bir çember çizilir ve her bir oyuncu ortasına bir ya da iki aşık kemiği kor.

Çemberin dışında, her birinin kendi *sakka*sını [*koç, teke aşığı; ç.n.*] atacağı bir nokta belirlerler. *Sakka*, büyük ve semiz koyunların arka ayaklarından çıkarılan oldukça büyük ve ağır bir kemik parçasıdır. Usta oyuncular bu kemiğin içine delikler açıp kurşun doldururlar.

Çemberin merkezindeki aşık kemiklerini çemberden dışarı atacak şekilde *sakka*yla vurmak gerekir. Bunu başaran, dışarı çıkan her bir aşık kemiğini kazanmış olur. *Sakka*yı aşık kemiklerinden birine isabet ettirdikçe sırası devam eder. *Sakka* boşa isabet edince de sıra bir sonrakine geçer.

DOLANGER TATLISI

1 çay bardağı yoğurt
1 buçuk su bardağı su
1 yumurta
50 gr margarin
1 çay kaşığı kabartma tozu
Bir miktar tuz
Dövülmüş ceviz
1 fincan zeytinyağı
Açmak için nişasta ve un
Şerbet için:
6 su bardağı şeker
5 su bardağı su
5-6 damla limon

Elazığ mutfağından bir hamur tatlısı olan dolanger oldukça zahmetli bir tatlı. Malzemelere göre yumuşak bir hamur yoğrulur. Hamurdan ceviz büyüklüğünde yumaklar yapılır. Her yumak oklava yardımıyla yufkaya dönüştürülür. Yufka ortadan ikiye kesilip üzerine dövülmüş ceviz serpilir.
Yufka yuvarlak kenarından oklavaya sarılıp yuvarlanır. Oklava üzerinde el yordamıyla iki taraftan hafif sıkıştırılır ve yağlanmış tepsiye dizilir. Her yumak için aynı işlem uygulanır. Tepsi dolduktan sonra sıvı yağ dökülüp fırında kızartılır. Fırından çıktıktan sonra şerbeti verilir.

Harput Konakları - İhsan Yüksel
Taş resmi boya yok…. Yapım Yılı: 2013